



MILÉNIUM 02

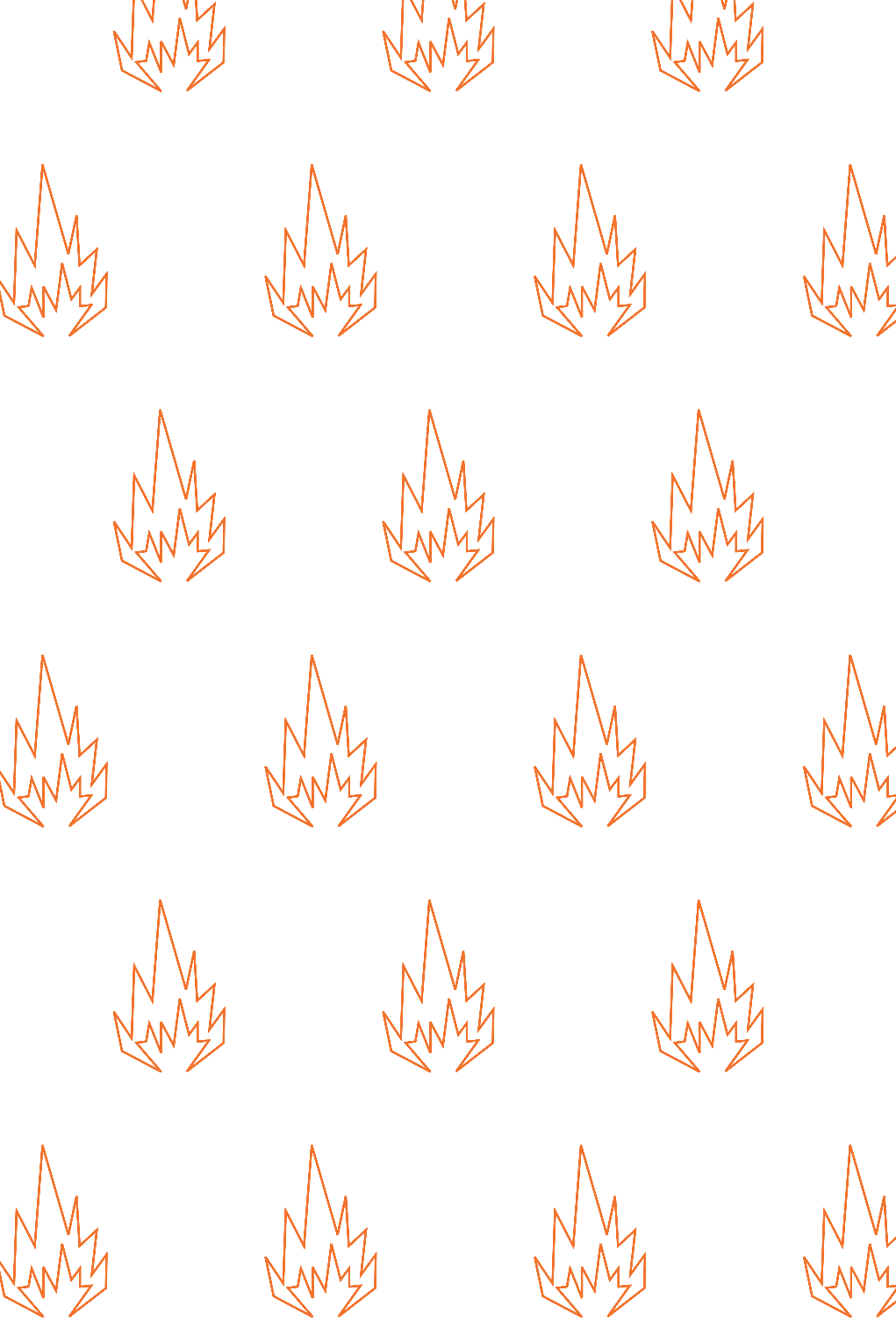
**STIEG
LARSSON**
**DÍVKA, KTERÁ
SI HRÁLA
S OHNĚM**

HOST

MILÉNIUM 02

**STIEG
LARSSON**

**DÍVKA, KTERÁ
SI HRÁLA
S OHNĚM**



**STIEG
LARSSON**
**DÍVKA, KTERÁ
SI HRÁLA
S OHNĚM**

BRNO 2011

Flickan som lekte med elden

Copyright © Stieg Larsson, 2004

First published by Norstedts, Sweden, 2006

Published by agreement with Norstedts Agency

Cover photo © Vojtěch Vlk, 2015

Translation © Azita Haidarová, 2009

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2009, 2011
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7294-487-3 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7294-488-0 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7294-490-3 (Formát MobiPocket)

PROLOG

Byla připoutaná koženými řemeny k úzké pryčně s rámem z tvrzené oceli. Popruh měla utažený přes hrudní koš. Ležela na zádech. Ruce měla přivázané k pelesti podél boků.

Už dávno vzdala veškeré pokusy zbavit se pout. Byla vzhůru, ale měla zavřené oči. Pokud by je otevřela, ocitla by se ve tmě a jediným zdrojem světla by byl slabý proužek pronikající škvírou nade dveřmi. V ústech cítila ošklivou pachut' a toužila po tom, aby si mohla vyčistit zuby.

Část jejího vědomí naslouchala, zda se neozvou kroky, které by znamenaly, že přichází on. Neměla ani tušení, jak daleko večer pokročil, na jeho návštěvu však už zřejmě bylo pozdě. Náhlé zavibrování postele ji přimělo otevřít oči. Jako by někdo kdesi v domě spustil stroj. Po několika vteřinách si nebyla jistá, zda se jí to nezdálo a zda ten zvuk byl skutečný.

V hlavě si odškrtla další den.

Byl to čtyřicátý třetí den jejího vězení.

Začal ji svědit nos a otočila hlavu, aby se mohla poškrábat o polštář. Potila se. V pokoji bylo dusno a teplo. Na sobě měla obyčejnou noční košili, která se pod ní shrnula do záhybů. Když nadzvedla kyčel, podařilo se jí ukazovákem a prostředníkem zachytit kousek látky a centimetr po centimetru si tak na jedné straně košili narovnat. Celý proces zopakovala i druhou rukou. Pod křížem však zůstal záhyb. Matrace byla zcuckovatělá a nepohodlná.

Naprostá izolace způsobila, že ostře vnímala i nepatrné vjemy, které by jinak sotva zaznamenala. Popruh měl dostatečnou vůli k tomu, aby změnila polohu a otočila se na bok, bylo to však nepříjemné, jelikož jedna ruka pak zůstala zkroucená na zádech a zdřevněla jí.

Nebála se. Zato měla strašlivý vztek.

Zároveň ji mučily vlastní myšlenky, které neustále přecházely v ošklivé fantazie o tom, co s ní bude dál. Nenáviděla svou nucenou bezmoc. Ačkoli se pro ukrácení času snažila soustředit na něco jiného a vytěsnit z mysli svou situaci, úzkost se vždy vrátila. Visela nad ní jako plynový oblak a hrozilo nebezpečí, že jí pronikne póry do těla a otráví ji. Objevila, že nejlepší způsob, jak úzkost udržet v bezpečné vzdálenosti, je fantazírovat o něčem, co jí dodává pocit síly. Zavřela oči a snažila se vybavit si pach benzínu.

Seděl v autě s otevřeným bočním oknem. Přiběhla k vozu, okénkem dovnitř vchrstla benzin a škrtlá zápalkou. Bylo to dílo okamžiku. Ihned vyšlehly plameny. Svíjel se v mukách a ona slyšela jeho křik hrůzy a bolesti. Ucítila pach spáleného masa a ještě silnější zápach škvířící se umělé hmoty a zuhelnatělého čalounění sedadla.

Zřejmě ji přemohla dřímota, jelikož jeho kroky přeslechla, ale když se otevřely dveře, byla úplně vzhůru. Světlo pronikající dovnitř pootevřenými dveřmi ji oslnilo.

On tedy přišel.

Byl vysoký. Nevěděla, jak je starý, ale byl to dospělý muž. Měl rezavohnědé rozcuchané vlasy, brýle s černými obroučkami a řídký plnovous. Byl cítit vodou po holení.

Nenáviděla jeho pach.

Mlčky stál u nohou pryčny a dlouho ji pozoroval.

Nenáviděla jeho mlčení.

Stál zády ke světlu a tvář měl skrytou ve stínu, viděla pouze jeho siluetu. Najednou na ni promluvil.

Nenáviděla jeho hlas.

Řekl jí, že má dnes narozeniny a že jí chce popřát. Jeho hlas nebyl nepřátelský ani ironický. Byl neutrální. Tušila, že se usmívá.

Nenáviděla ho.

Přistoupil blíže k ní, obešel ji a zastavil se u hlavy postele. Položil jí hřbet vlhké ruky na čelo a prsty jí pročísl vlasy, což mělo být zřejmě přátelské gesto. Byl to jeho dárek k narozeninám.

Nenáviděla jeho dotyky.

Mluvil na ni. Viděla, jak se mu pohybují rty, ale nedovolila, aby k ní pronikl zvuk jeho slov. Nechtěla ho poslouchat. Nechtěla odpovídat. Slyšela, že zvýšil hlas. Ozval se v něm náznak podrážděnosti nad její netečností. Hovořil o vzájemné důvěře. Po čtyřech minutách zmlkl. Ona jeho pohled ignorovala. Poté muž pokrčil rameny a začal jí upravovat pouta. Trochu utáhl popruh přes prsa a sklonil se nad ní.

Najednou se otočila doleva a co nejprudčeji se od něj odtáhla tak daleko, jak jí popruh dovoloval. Přitáhla kolena k bradě a vykopla směrem k jeho hlavě. Mířila na ohryzek, ale špičkami prstů u nohou ho trefila kamsi pod bradu, muž to však očekával a včas uhнул, takže to byl jen lehký, sotva citelný zásah. Pokusila se ho kopnout ještě jednou, ale to už byl mimo její dosah.

Nohy jí opět klesly na pryčnu.

Prostěradlo přepadlo přes pelest na podlahu. Noční košile se jí vyhrnula vysoko nad kyčle. Muž obešel pryčnu a zkrátil jí pouta na nohou. Pokusila se přitáhnout nohy k sobě, ale muž ji popadl jednou rukou za kotník, druhou rukou jí stlačil koleno a připoutal nohu koženým řemenem. Obešel ji a přivázal i druhou nohu.

Pak byla úplně bezmocná.

Zvedl prostěradlo ze země a přikryl ji. Dvě minuty ji mlčky pozoroval. V šeru cítila jeho vzrušení, ačkoli ho na sobě nedal žádným způsobem znát. Určitě měl erekci. Věděla, že chce natáhnout ruku a dotýkat se jí.

Poté se muž otočil, vyšel ven a zavřel za sebou dveře. Slyšela, že je zastrčil na závoru, což bylo naprosto zbytečné, jelikož neměla žádnou možnost zbavit se pout a slézt z postele.

Několik minut ležela a pozorovala tenký proužek světla nade dveřmi. Pak se pohnula a snažila se zjistit, jak pevně ji připoutal. Mohla trošku přitáhnout kolena, ale popruh a pouta na nohou se ihned napjaly. Vzdala to. Ležela bez hlesu a hleděla do prázdna.

Vyčkávala. Fantazírovala o plechovce s benzínem a o zápalce.

Viděla ho promočeného benzínem. Přímofyzicky cítila v ruce krabičku zápalek. Zatrásla s ní. Krabička zachrastila. Otevřela ji a vyndala jednu zápalku. Slyšela ho něco říkat, ale uzamkla uši a nepustila dál ani slovíčko. Viděla výraz jeho tváře, když se hlavička zápalky blížila ke škrátátku. Slyšela škrábavý zvuk, když se zápalka třela o škrátátko. Ozvala se dlouhá hromová rána. Viděla, jak vyšlehl vysoký plamen.

Drsně se usmála a zatvrdila se.

Té noci jí bylo třináct let.

Díl 01

NEPRAVIDELNÉ ROVNICE

16. až 20. prosince

Rovnici nazýváme podle nejvyšší mocniny neznámé (hodnoty exponentu). Pokud neznámá vystupuje pouze v první mocnině, jedná se o rovnici prvního stupně, pokud vystupuje ve druhé mocnině, jedná se o rovnici druhého stupně atd. Řešení rovnic vyšších stupňů než prvního obsahuje několik různých hodnot neznámé. Tyto hodnoty se nazývají kořeny rovnice.

Rovnice prvního stupně (lineární rovnice):
 $3x - 9 = 0$ (kořen rovnice: $x = 3$)

KAPITOLA 01

Čtvrtek 16. prosince až pátek 17. prosince

Lisbeth Salanderová si posunula sluneční brýle na špičku nosu a pod okrajem klobouku přimhouřila oči. Viděla, jak postranním vchodem vyšla z hotelu žena z pokoje číslo třicet dva a zamířila k jednomu ze zelenobílých pruhovaných lehátek u bazénu. Zrak upírala před sebe na zem a zdálo se, že má poněkud vratké nohy.

Salanderová ji ještě nikdy neviděla zblízka. Ženin věk odhadla na něco kolem pětatřiceti let, ale mohlo jí být libovolně mezi pětadvaceti a padesáti. Měla hnědé vlasy po ramena, podlouhlý obličej a zralé tělo jako vystřižené ze zásilkového katalogu na dámské spodní prádlo. Na sobě měla sandály, černé bikiny a sluneční brýle s nafialovělým nádechem. Byla to Američanka a mluvila s jižanským přízvukem. Žena si sundala z hlavy žlutý klobouk, položila ho na zem vedle lehátka a pak přivolala barmana z baru Elly Carmichaelové.

Lisbeth Salanderová si položila knihu na klín, lokla si kávy a natáhla se po krabičce cigaret. Bez otočení hlavy pohlédla k obzoru. Mezi palmami a rododendrony, rostoucími u zdi před hotelem, měla ze svého místa na terase u bazénu výhled na kousek Karibského moře.

O něco dále unášel vítr plachetnici směrem na sever ke Svaté Lucii nebo k Dominice. Na obzoru bylo vidět obrysy šedé nákladní lodi plující do Guyany nebo do některé ze sousedních zemí. Dopolední vedro mírnil slabý větřík, ale Lisbeth cítila, jak jí k obočí

pomalu stéká kapka potu. Lisbeth Salanderová si na opékání se na slunci nijak nepotrpěla. Dny trávila pokud možno co nejvíce ve stínu, takže byla téměř neustále usazená pod sluneční zástěnou. Přesto byla hnědá jako indiánka. Na sobě měla šortky v barvě kha-ki a černé tílko.

Naslouchala podivným tónům ocelových bubnů zvaných *steel pans*, linoucím se z reproduktoru nad barovým pultem. Hudba ji nikdy ani v nejmenším nezajímala a nedokázala rozlišit skupinu Sven-Ingvars od Nicka Cavea, ale ocelové bubny ji fascinovaly. Zdálo se jí nepravděpodobné, že by někdo dokázal vyrobit hudební nástroj z plechového sudu na olej, a ještě nepravděpodobnější bylo to, že by se mu z něj podařilo vyloudit požadované tóny, které se nepodobaly ničemu jinému. Ty zvuky jí připadaly magické.

Lisbeth Salanderová se najednou začala cítit podrážděná a vrátila se pohledem k ženě, která právě vzala do ruky sklenku s oranžovým nápojem.

Nic jí do toho nebylo. Jen nedokázala pochopit, proč tu ta žena zůstává. Po čtyři noci, od chvíle, kdy sem manželský pár přijel, byla Lisbeth Salanderová svědkem tvrdého teroru odehrávajícího se v sousedním pokoji. Slyšela pláč, zvýšené vzrušené hlasy a několikrát se ozvalo mlasknutí facky. Muži, který ty úderu uštěďřoval — Lisbeth předpokládala, že je to ženin manžel —, bylo kolem čtyřicítky. Měl tmavé, rovné vlasy učesané na staromódní pěšinku a v Grenadě byl zřejmě z pracovních důvodů. O jeho povolání neměla Lisbeth ani potuchy, ale každé ráno si pěkně oblečený a v kravatě vypil v hotelovém baru kávu, pak si vzal aktovku a zamával na taxík.

Do hotelu se vracel pozdě odpoledne, koupal se a trávil čas se svou ženou u bazénu. Manželé spolu obvykle povečerali a vypadali jako nanejvýš tichý a láskyplný pár. Žena možná o jednu nebo dvě sklenky přebrala, ale nikdy nebyla opilá do té míry, že by někoho obtěžovala nebo budila pozornost.

Hádky v sousedním pokoji pravidelně začínaly mezi desátou a jedenáctou hodinou večer, přibližně ve stejné chvíli, kdy Lisbeth Salanderová uléhala s nějakou knihou o matematických záhadách. Nejednalo se o hrubé fyzické týrání. Pokud mohla Lisbeth skrze

zeď posoudit, odehrávala se tam stále dokola stejná scéna. Především noc nedokázala ovládnout zvědavost a vyšla na balkon, aby skrze otevřené dveře sousedního pokoje zjistila, proč se manželé hádají. Muž přes hodinu přecházel po pokoji sem a tam a přiznával, že je ničema a že si svou ženu nezaslouží. Neustále jí opakoval, že ho musí považovat za podvodníka. Žena pokaždé odpovíděla, že si nic takového nemyslí, a pokoušela se ho uklidnit. Muž na ni stále více naléhal a nakonec s ní začal třást. A pak mu žena odpovíděla, jak po ní chtěl: ...ano, jsi podvodník.

Pro muže se její vynucené přiznání okamžitě stalo záminkou k tomu, aby napadl její chování a charakter. Nazval svou ženu děvkou. Pokud by toto obvinění bylo namířeno proti Lisbeth Salanderové, bez zaváhání by učinila nezbytná protiopatření. Tak tomu však nyní nebylo, a z praktického hlediska to tudíž nebyl její soukromý problém, což jí ztěžovalo rozhodnutí, zda má či nemá zasáhnout. Lisbeth zaraženě naslouchala mužovu monologu, který najednou přešel ve facky. Právě ve chvíli, kdy se rozhodla vtrhnout na chodbu a vykopnout sousední dveře, se ve vedlejším pokoji rozhostilo ticho.

Když nyní pozorovala ženu u bazénu, zaznamenala nezřetelnou modřinu na rameni a škrábanec na boku, ale nebyla to nijak nápadná zranění.

Před devíti měsíci si Lisbeth přečetla článek v časopise *Popular Science*, který někdo zapomněl na letišti Leonarda da Vinci v Římě, a najednou pocítila neurčitou fascinaci tak obskurní vědeckou disciplínou, jakou je sférická astronomie. Zcela impulzivně zaslala do univerzitního knihkupectví v Římě a zakoupila si několik nejzákladnějších pojednání o tomto tématu. Pokud však chtěla porozumět sférické astronomii, musela se napřed pustit do zapeklitějších matematických záhad. V posledních měsících na svých cestách často navštěvovala univerzitní knihkupectví, aby si vyhledala nějakou další knihu.

Knihy povětšinou ležely v jejím cestovním zavazadle. Lisbethino studium bylo značně nesystematické a postrádalo konkrétní cíl až do chvíle, kdy zabrousila do univerzitního knihkupectví v Miami a vyšla z něj s knihou *Dimensions in Mathematics* od doktora

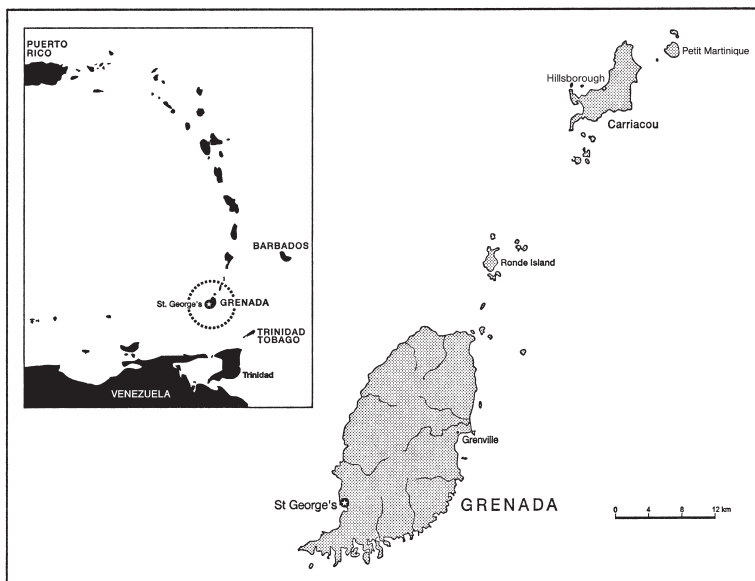
L. C. Parnaulta (Harvardova univerzita, 1999). Knihu objevila těsně předtím, než odjela na Florida Keys a zahájila své toulky Karibikem.

Už měla za sebou Guadeloupe (dva dny v neskutečné díře), Dominiku (příjemné a klidné místo, pět dní), Barbados (jeden den v americkém hotelu, v němž se cítila velice nevíтанá) a Svatou Lucii (devět dní). Na Svaté Lucii by se možná zdržela déle, kdyby se nedostala do konfliktu s jakýmsi omezeným místním mladistvým chuligánem, který se usadil v baru v jejím hotelu v postranní uličce. Lisbeth nakonec ztratila trpělivost a vzala ho po hlavě cihlou, odhlásila se z hotelu a odjela trajektem mířícím do Saint George's, hlavního města Grenady. O této zemi nikdy předtím neslyšela a dozvěděla se o ní až poté, co nastoupila na palubu.

Jednoho listopadového rána v deset hodin vystoupila na Grenadě do tropického lijáku. Z průvodce *The Caribbean Traveller* se dozvěděla, že Grenada je známá jako *Spice Island*, ostrov koření, a patří k největším světovým producentům muškátu. Na ostrově žije 120 000 obyvatel a dalších asi 200 000 Grenadánů se usadilo v USA, v Kanadě nebo v Anglii, což cosi vypovídalo o domácím pracovním trhu. Hornatá krajina se rozprostírá kolem vyhaslého vulkánu Grand Etang.

Z historického hlediska byla Grenada jednou z mnoha bezvýznamných britských kolonií. V roce 1795 vzbudila Grenada politickou pozornost, když se jeden propuštěný otrok jménem Julian Fedon inspiroval Francouzskou revolucí a zorganizoval povstání. Britská koruna vzápětí vyslala na ostrov vojenské oddíly, které velkou část povstalců rozsekaly, postřílely, pověsily a zmrzačily. Koloniálním režimem však otrásl to, že se k Fedonovu povstání přidala i část chudých bělochů, kteří nebrali sebemenší zřetel na nějaké škatulkování nebo na rasové bariéry. Povstání bylo potlačeno, Fedon však nikdy nebyl zajat a zmizel kdesi v horském masivu Grand Etangu, kde z něj vyrostla místní legenda dosahující rozměrů Robina Hooda.

O necelých dvě stě let později, v roce 1979, došlo pod vedením advokáta Maurice Bishopa k nové revoluci, kterou podle průvodce inspirovaly *the communist dictatorships in Cuba and Nicaragua*, avšak



Lisbeth Salanderová si o tom utvořila zcela odlišný obrázek po setkání s Philipem Campbellem — učitelem, knihovníkem a baptistickým knězem —, jehož hostinský pokoj si na prvních pár dní pronajala. Celou historii bylo možné shrnout tak, že zpočátku byl Bishop oblíbeným lidovým vůdcem, který svrhl šíleného diktátora, mimo to byl blázen do UFO a velkou část hubeného státního rozpočtu věnoval na pronásledování létajících talířů. Bishop byl velkým zastáncem ekonomické demokracie a zavedl v zemi první legislativu týkající se rovnoprávnosti obou pohlaví; v roce 1983 byl zavražděn.

Po Bishopově vraždě, masakru, při kterém přišlo o život asi sto dvacet lidí včetně ministra zahraničních věcí, jedné ministryně a několika vůdců odborových svazů, zemi obsadily Spojené státy a zavedly zde demokracii. V případě Grenady to znamenalo, že nezaměstnanost stoupla z necelých šesti na téměř padesát procent a hlavním zdrojem příjmů vyšších tříd se opět stal obchod s kokainem. Philip Campbell nad věťmi v Lisbethině průvodci zakroutil hlavou a poskytl jí dobré rady, kterým osobám či čtvrtím by se měla po setmění vyhýbat.

V případě Lisbeth Salanderové byly takovéto rady nošením dříví do lesa. Grenadským kriminálním živlům se však zcela vyhnula tím, že se okamžitě zamilovala do několik kilometrů dlouhé, řídké osídlené písčité pláže Grand Anse, nacházející se jižně od St. George's, kde se mohla celé hodiny procházet, aniž potkala živou duši, natož aby musela s někým mluvit. Přestěhovala se do Keys, jednoho z mála amerických hotelů u Grand Anse. Bydlela zde již sedm týdnů a většinu času trávila procházením se po pláži a požíváním místního ovoce zvaného *chinups*, které chuťově připomínalo hořký švédský angrešt a kterému nezářezně propadla.

Bylo po sezóně a v hotelu Keys byla obsazena sotva třetina pokojů. Jediným Lisbethiným problémem bylo to, že její klid a ne-systematická matematická studia narušovaly neustálé hádky v sousedním pokoji.

Mikael Blomkvist stiskl domovní zvonek u bytu Lisbeth Salanderové na Lundske ulici. Nečekal, že mu otevře, ale stalo se u něj zvykem párkrát za měsíc se u ní zastavit a zjistit, zdali nedošlo k nějaké změně. Když zvedl stříšku otvoru na vhazování pošty, zahlédl hromadu reklam. Bylo těsně po desáté hodině večer a byla příliš velká tma, takže nemohl posoudit, o kolik se hromada od minule zvětšila.

Chvilku nerozhodně postával na schodišti, pak se zklamaně otočil na podpatku a odešel. Pohodlným tempem se vydal do svého bytu na Bellmanově ulici, zapnul kávovar a otevřel si večerník. Bylo mu smutno a rád by věděl, kde Lisbeth Salanderová vězí. Cítil neurčitý neklid a už po tisíci přemýšlel, co se s ní vlastně stalo.

Před rokem během vánočních svátků pozval Lisbeth Salanderovou na svou chatu v Sandhamnu. Chodili na dlouhé procházky a neustále dokola diskutovali o dozvucích dramatických událostí, které je potkaly v uplynulém roce, kdy Mikael prožíval cosi, co s odstupem času považoval za životní krizi. Byl odsouzen za pomluvu a strávil dva měsíce za mřížemi, jeho kariéra profesionálního novináře skomírala a z pozice odpovědného vydavatele časopisu *Milénium* odtáhl jako spráskaný pes. A najednou bylo všechno jinak. Sepsání životopisu průmyslníka Henrika Vangera,

kteří považoval za ztřeštěnou dobře placenou terapii, se zničehonic změnilo v zoufalý hon na vychytralého neznámého sériového vraha.

Během tohoto honu se seznámil s Lisbeth Salanderovou. Mikael si roztržitě přejel prstem po tenké jizvě na krku těsně pod levým uchem. Zůstala mu po oprátce. Lisbeth mu nepomáhala jen při pronásledování vraha — doslova mu zachránila život.

Znovu a znovu ho překvapovala svými pozoruhodnými schopnostmi — fotografickou pamětí a fenomenální znalostí počítačů. Mikael Blomkvist se v počítačích vyznal celkem slušně, ale Lisbeth Salanderová to s nimi uměla tak, jako by byla ve spojení s ďáblem. Mikaelovi postupně došlo, že je hackerkou světové úrovně a v exkluzivním mezinárodním klubu věnujícím se pronikání do počítačů na nejvyšší úrovni je legendou, známou však pouze pod pseudonymem Wasp.

Právě díky jejímu talentu tajně navštěvovat cizí počítače získal Mikael materiál nezbytný k tomu, aby zvrátil svou novinářskou porážku ve Wennerströmově aféře — jeho trháč byl ještě po roce předmětem mezinárodních policejních vyšetřování v oblasti hospodářské kriminality a Mikael býval pravidelným účastníkem televizních novin.

Před rokem cítil obrovské uspokojení — z pomsty a ze zadosti učinění od té novinářské stoky. Tento pocit však záhy vyprchal. Během několika týdnů měl stále stejných otázek od novinářů a finanční policie až po krk. *Je mi líto, ale o svých zdrojích s vámi nemůžu hovořit.* Když se jakýsi novinář z anglicky psaného listu *Azerbaijan Times* obtěžoval přijet do Stockholmu pouze proto, aby mu položil stejně prostoduché otázky, míra jeho trpělivosti přetekla. Mikael omezil počet poskytovaných rozhovorů na minimum a během posledních měsíců se v televizi objevil pouze tehdy, když ho telefonicky přemluvila redaktorka z TV4, a pouze v případě, kdy se vyšetřování dostalo do nějaké zjevně nové fáze.

Spolupráce s redaktorkou z TV4 byla v mnohém zcela odlišná. Byla první novinářkou, která jeho odhalení brala vážně, a bez jejího přičinění by onen trháč, který *Milénium* tehdy večer vypustilo, sotva dosáhl takové průraznosti. Až posléze se Mikael dozvěděl, že se redaktorka zuby nehty snažila přimět redakci k tomu,

aby poskytla jeho případu prostor ve vysílání. V redakci se proti známému šprýmaři z *Milénia* Mikaelu Blomkvistovi zvedl silný odpor, a až do chvíle, kdy redaktorka vystoupila ve zpravodajství, nebylo jisté, zda se tento příběh vůbec dostane přes baterii redakčních právníků do vysílání. Většina jejích starších kolegů nad ní lámala hůl a konstatovala, že pokud se v této věci zmýlila, má po kariéře. Ona však trvala na svém a byl z toho trhák roku.

Redaktorka Mikaelovu verzi hájila během celého prvního týdne — byla vlastně jedinou reportérkou, která se tímto případem zabývala —, ale někdy před Vánoci si Mikael všiml, že veškeré komentáře a nové zápletky přebrali pod patronát její mužští kolegové. Kolem Nového roku se Mikael různými oklikami dozvěděl, že ji z tohoto tématu jednoduše vyšoupli, přičemž jejich motivací bylo, že tak důležitou záležitostí se musí zabývat seriózní ekonomičtí reportéři a ne nějaká pipinka z Gotlandu nebo Bergslagenu nebo čert ví odkud. Když mu příště zavolali z tv4 a požádali ho o komentář, Mikael jim rovnou oznámil, že se pro tv4 vyjádří pouze tehdy, když mu bude otázky klást ona. Několik dní panovalo rozmrzelé ticho a pak hoši z tv4 kapitulovali.

Ochladnutí Mikaelova zájmu o Wennerströmovu aféru souviselo s tím, že z jeho života zmizela Lisbeth Salanderová. Mikael dosud nechápal, co se vlastně stalo.

Rozešli se na Štěpána a v dalších dnech mezi svátky ji neviděl. Pozdě večer den před Silvestrem jí volal, ale Lisbeth nebrala telefon.

Na Silvestra se u ní dvakrát zastavil a klepal na dveře. Poprvé se u ní svítilo, ale neotevřela mu. Podruhé byla v bytě tma. Na Nový rok se jí znovu pokusil zavolat, ale bezvýsledně. Poté mu bylo sděleno pouze to, že volaný účastník je nedostupný.

Pak ji viděl ještě dvakrát. Když se mu Lisbeth nepodařilo zastihnout po telefonu, zašel začátkem ledna k ní domů a posadil se na schody u jejího bytu s úmyslem počkat, dokud se neobjeví. Vzal si s sebou knihu a zarputile tam seděl čtyři hodiny, až Lisbeth těsně před jedenáctou večer vešla do domu. Nesla hnědou papírovou krabici, a když ho spatřila, prudce se zastavila.

„Ahoj Lisbeth,“ pozdravil Mikael a sklopil knihu.

Lisbeth si ho bezvýrazně změřila, ale v jejím pohledu nebyla vřelost ani přátelství. Pak proklouzla kolem něj a zastrčila klíč do zámku.

„Nepozveš mě na kafe?“ zeptal se Mikael.

Lisbeth se k němu obrátila a tichým hlasem mu sdělila:

„Vypadni odsud. Už tě nechci vidět.“

Poté neskutečně zklamanému Mikaelovi zabouchla dveře před nosem a ten jen slyšel, jak zevnitř zamyká dveře.

Podruhé ji spatřil o pouhé tři dny později. Jel metrem ze Stavidla na přestupní stanici T-centralen, a když vlak zastavil na Starém Městě, podíval se oknem a uviděl ji na nástupišti asi jen v dvoumetrové vzdálenosti. Právě se zavíraly dveře. Lisbeth pět vteřin hleděla přímo skrze něj, jako by byl vzduch, pak se otočila na podpatku a zmizela z jeho zorného pole přesně ve chvíli, kdy se vlak dal do pohybu.

Její postoj byl zcela zřejmý. Lisbeth Salanderová nechtěla mít s Mikaelem Blomkvistem nic společného. Bez jakéhokoli vysvětlení ho vymazala ze svého života stejně nemilosrdně jako soubor z počítače. Změnila si číslo mobilního telefonu a na jeho e-maily neodpovídala.

Mikael si povzdechl, vypnul televizi, přešel k oknu a pozoroval Radnici. Přemýšlel, zda neudělal chybu, když se u ní v pravidelných intervalech zastavoval. Byl toho názoru, že pokud mu nějaká žena dá takto zjevně najevo, že o něm nechce ani slyšet, půjde jí z cesty. Nerespektování takového postoje se v jeho očích rovnalo nerespektování její osoby.

Mikael a Lisbeth spolu spali. Došlo k tomu z její iniciativy a jejich vztah trval půl roku. Pokud se rozhodla jejich poměr skončit stejně překvapivě, jako ho začala, pak to pro Mikaela bylo naprosto v pořádku. Rozhodnutí bylo pouze na ní. Mikaelovi nedělal žádný problém srovnat se s rolí *bývalého* přítele — pokud jím nyní byl —, ale byl zmaten Lisbethiným naprostým odstupem.

Mikael do Lisbeth nebyl zamilovaný — byli tak odlišní, jak jen dva lidé mohou být —, ale měl ji rád a opravdu tu neskutečně komplikovanou bytost postrádal. Věřil, že jejich přátelství je vzájemné. Stručně řečeno si připadal jako idiot.

Dlouhou dobu stál u okna.

Nakonec se rozhodl.

Pokud o něm Lisbeth Salanderová má natolik špatné mínění, že se s ním nedokáže ani pozdravit při náhodném setkání v metru, tak je po jejich přátelství zřejmě veta a nedá se s tím nic dělat. V budoucnu už nebude nijak usilovat o to, aby s ní přišel do kontaktu.

Lisbeth Salanderová pohlédla na náramkové hodinky a konstatovala, že je zpocená jako myš navzdory tomu, že poklidně seděla ve stínu. Bylo půl jedenácté dopoledne. Zapamatovala si tři řádky dlouhý matematický vzorec a zaklapla knihu *Dimensions in Mathematics*. Pak ze stolu sebrala klíče od pokoje a krabičku cigaret.

Její pokoj se nacházel ve druhém, nejvyšším patře. Lisbeth se svlékla a odešla do sprchy.

Ze zdi těsně pod stropem si ji změřila dvacet centimetrů dlouhá zelená ještěrka. Lisbeth Salanderová jí pohled oplátila, ale nijak se nesnažila ještěrku zahnat. Ostrov byl plný ještěrek, které do pokoje prolézaly okenními žaluziemi, škvírami pode dveřmi nebo ventilací v koupelně. Lisbeth vyhovovala taková společnost, která ji nechávala na pokoji. Voda byla studená, nikoli však ledová, a Lisbeth stála ve sprše pět minut, aby se zchladila.

Když se vrátila do pokoje, zastavila se nahá před zrcadlem na skříni a s úžasem pozorovala své tělo. Stále vážila čtyřicet kilo a měřila sotva metr padesát. S tím už toho moc nenadělá. Měla štíhlé údy připomínající panenku, malé ruce a skoro žádná stehna.

Ale teď měla prsa.

Lisbeth měla po celý svůj život plochou hrud', jako by ještě ani nepřišla do puberty. Zdálo se jí, že vypadá směšně, a vždycky jí bylo nepříjemné, když se měla ukázat nahá.

Najednou měla prsa. Nejednalo se o žádné melouny (které nechtěla a které by na jejím vyzáblém tělíčku působily ještě směšněji), ale měla dvě pevná kulatá ňadra střední velikosti. Změna byla provedena opatrně a proporce byly zcela přiměřené. Pokud však šlo o Lisbethin zjev i o její nanejvýš soukromý dobrý pocit, byl to obrovský rozdíl.

Lisbeth strávila celých pět týdnů na klinice u Janova a nechala si voperovat implantáty. Vybrala si kliniku i lékaře s velice seriózní

a naprosto nejlepší pověstí v Evropě. Její lékařka, šarabantní na krátko ostříhaná žena jménem Alessandra Perriniová, konstatovala, že Lisbethina prsa jsou nedovyvinutá a jejich zvětšení je tak možné provést ze zdravotních důvodů.

Zárok nebyl bezbolestný, ale prsa vypadala i na omak působila zcela přirozeně a jizvy byly nyní téměř neznatelné. Lisbeth svého rozhodnutí ani na vteřinu nelitovala. Byla spokojená. Ještě celý další půlrok nedokázala projít s obnaženou hrudí kolem zrcadla, aby se nezarazila a s uspokojením nekonstatovala, že zvýšila kvalitu svého života.

Během pobytu na klinice si nechala odstranit i jedno ze svých devíti tetování — dva centimetry dlouhou vosu na pravé straně hrdla. Svých kérek si cenila, především velkého draka táhnoucího se od lopatky až k zadku, ale přesto se rozhodla, že se vosy zbaví. Vosa byla tak nápadná a do očí bijící, že by Lisbeth díky ní mohla být snadno zapamatovatelná a identifikovatelná. Lisbeth Salanderová nechtěla být zapamatovatelná a identifikovatelná. Tetování jí na klinice odstranili pomocí laseru, a když si přejela ukazováčkem po krku, nahmatala jen tenkou jizvu. Při bližším zkoumání bylo patrné, že její opálená pokožka je na místě odstraněného tetování malinko světlejší, ale při zběžném pohledu si člověk ničeho nevšiml. Pobyt v Janově ji celkem vyšel na sto devadesát tisíc korun.

Lisbeth na to měla.

Lisbeth Salanderová přestala snít před zrcadlem a natáhla si kalhotky a podprsenku. Dva dny poté, co opustila kliniku v Janově, navštívila poprvé za svůj pětadvacetiletý život obchod s dámským prádlem a nakoupila si věci, které dosud nepotřebovala. Od svých šestadvaceti let nosila podprsenku s jistým pocitem uspokojení.

Oblékla si džíný a černé tričko s nápisem *Consider this a fair warning*. Nazula si sandály, vzala klobouk proti slunci a hodila si přes rameno černou nylonovou tašku.

Cestou k východu zaslechla jakési mumlání vycházející z malého hloučku hotelových hostů v recepci. Lisbeth zpomalila a nastražila uši.

„*Just how dangerous is she?*“ zeptala se černoška s hlubokým hlasem a evropským přízvukem. Lisbeth se na ni pamatovala z charakterového letadla z Londýna, které zde přistálo před deseti dny.

Freddy McBain, prošeďivělý recepční, který vždy zdravil Lisbeth Salanderovou přátelským úsměvem, vypadal znepokojeně. Vysvětlil, že bude nutné informovat všechny hotelové hosty, a pokud se hosté danými instrukcemi budou řídit, není důvod se znepokojovat. Jeho odpověď spustila lavinu otázek.

Lisbeth Salanderová svařila obočí a zamířila ven k barovému pultu, kde našla Ellu Carmichaelovou.

„O co jde?“ zeptala se a ukázala palcem na hlouček u recepcie.

„Zřejmě nás navštíví Mathilda.“

„Mathilda?“

„Mathilda je orkán, který se před pár týdnů vytvořil před Brazílií a ráno se přehnal přímo přes Paramaribo, hlavní město Surinamu. Není jasné, jakým směrem bude pokračovat — zřejmě dále na sever k USA. Ale pokud se pustí podél pobřeží na západ, tak mu v cestě stojí Trinidad a Grenada. Takže tu možná bude větrno.“

„Myslela jsem, že období orkánů je už pryč.“

„To taky je. Nebezpečí orkánů tady hrozí v září a říjnu. Ale v poslední době je tak zaneřáděné ovzduší a je v něm tolik skleníkových plynů a všeho možného svinstva, že člověk nikdy neví.“

„Fajn. A kdy by měla Mathilda dorazit?“

„Brzy.“

„Mám něco dělat?“

„Lisbeth, s orkánem si není radno zahrávat. Měli jsme na Grenadě orkán v sedmdesátých letech a pořádně to tady zpustošil. Bylo mi tehdy jedenáct a bydleli jsme v Grand Etangu na cestě do Grenville; na tu noc nikdy nezapomenu.“

„Hm.“

„Ale nemusíš si dělat starosti. V sobotu se drž poblíž hotelu. Zabal si do tašky věci, o které nechceš přijít — například ten počítač, u kterého vysedáváš a hraješ hry —, a buď připravená na to, že až přijde příkaz, popadneš tašku a schováš se dolů do bouřkového krytu. To je všechno.“

„Fajn.“

„Dáš si něco k pití?“

„Ne.“

Lisbeth Salanderová odešla bez rozloučení. Ella Carmichaelová se za ní unaveně usmála. Trvalo několik týdnů, než si zvykla na

zvláštní způsoby toho podivínského děvčete a pochopila, že Lisbeth Salanderová není nevycválaná — je jen hodně jiná. Za své pití však platila bez reptání, obvykle bývala poměrně střízlivá, hleděla si svého a nikdy nevyvolávala hádky.

Místní hromadnou dopravu na Grenadě tvořily především fantasticky pomalované minibusy, jezdící bez ohledu na jízdní řád nebo jiné formality. Na druhé straně za denního světla jezdily velice často. Když se však setmělo, bylo téměř nemožné dostat se někam bez auta.

Lisbeth Salanderová čekala na silnici do Saint George's jen několik minut, když jeden z autobusů zastavil. Řidič byl klidás a reproduktor v autobuse vyhrával na celé kolo *No Woman No Cry*. Lisbeth uzamkla uši, zaplatila dolar a horko těžko se protáhla mezi korpu-lentní šedovlasou paní a dvěma chlapci ve školní uniformě.

Hlavní město Saint George's se rozkládalo podél zálivu ve tvaru písmene U, tvořícího The Carenage, vnitřní přístav. Kolem přístavu se tyčily strmé kopce s vilkami, starými koloniálními budovami a pevností Fort Rupert, ležící na nejzazším příkrém skalnatém výběžku.

Saint George's bylo město s velice kompaktní zástavbou, úzkými ulicemi a spoustou steziček. Domky šplhaly vzhůru po kopcích a nebylo snadné najít nějakou rovnou plochu — kromě kriketového hřiště kombinovaného se závodní dráhou na severním okraji města.

Lisbeth vystoupila uprostřed přístavu a vydala se do MacIntyre's Electronics na vrcholku nevysokého strmého svahu. Většina výrobků prodávaných na Grenadě byla dovezená z USA nebo z Anglie a stála tudíž jednou tolik než kdekoli jinde, ale na oplátku obchod nabízel klimatizaci.

Náhradní baterie, které si objednala do svého Apple PowerBooku G4 Titanium se sedmnáctipalcovým displejem, konečně dorazily. V Miami si koupila kapesní počítač Palm s externí klávesnicí, na kterém si mohla procházet poštu a který mohla snadno strčit do nylonové tašky namísto toho, aby s sebou tahala PowerBook, ale ve srovnání se sedmnáctipalcovým displejem to byla mizerná náhražka. Originální baterie ale už byly slabé a vydržely bez

nabíjení sotva půlhodinu, což byla otrava, když si chtěla posedět na terase u bazénu. Zásobování elektrickým proudem tady nebylo právě nejlepší. Během svého několikátýdenního pobytu na Grenadě Lisbeth zažila dva velké výpadky proudu. Zaplatila kreditní kartou, jejímž vlastníkem byla společnost Wasp Enterprises, zastrčila baterie do nylonové tašky a znovu vyšla do poledního žáru.

Navštívila banku Barclays a vybrala si tři sta dolarů v hotovosti, pak se vydala dolů k tržišti a koupila si svazek mrkve, šest plodů manga a jedenapůllitrovou láhev minerálky. Nylonová kabelka byla teď podstatně těžší, a když se Lisbeth vrátila do přístavu, měla hlad i žízeň. Zprvu přemýšlela o restauraci The Nutmeg, ale vchod byl zjevně ucpán hosty. Pokračovala ke klidnějšímu podniku Turtleback na konci zálivu, posadila se na verandu a objednala si talíř kalamárů s americkými brambory a láhev místního piva Carib. Natáhla se po novinách *Grenadian Voice*, které tu někdo nechal, a během dvou minut je přelétla očima. Jediný zajímavý článek bylo dramatické varování před možným příchodem Mathildy. Text byl doplněn fotografií zdevastovaného domu, což byla připomínka pohromy, kterou v zemi způsobila návštěva minulého orkánu.

Lisbeth složila noviny, lokla si Caribu přímo z láhve a opřela se o židli, vtom však uviděla, jak z baru na verandu zamířil muž z pokoje číslo třicet dva. V jedné ruce držel hnědou aktovku a v druhé velkou sklenici Coca-Coly. Pohlédl na ni, aniž ji poznal, posadil se na druhý konec verandy a zíral na moře před restaurací.

Byl k ní otočen z profilu a Lisbeth Salanderová si ho důkladně prohlédla. Muž vypadal zcela nepřítomně; sedm minut seděl bez hnutí, pak najednou zvedl sklenku a třemi hlubokými doušky se napil. Poté ji odstrčil a opět zíral na vodu. Po chvíli Lisbeth otevřela kabelu a vyndala z ní *Dimensions in Mathematics*.

Lisbeth měla po celý život ráda skládky a záhady. Když jí bylo devět let, složila Rubikovu kostku, kterou dostala od matky. Kostka vystavila její schopnost logického myšlení zkoušce trvající téměř čtyřicet minut plných frustrace, než si konečně uvědomila, na jakém principu funguje. Pak už jí nedělalo problémy kostku správně složit. V novinových testech inteligence nikdy neudělala chybu; pět podivně utvářených obrazců a otázka, jak by měl vypadat

šestý obrazec patřící do série. Pro ni byla odpověď vždycky naprosto jasná.

Na prvním stupni základní školy se naučila sčítat a odečítat. Násobení, dělení a geometrie byly jen přirozeným pokračováním základní výuky. Dokázala sečíst účet v restauraci, napsat fakturu a vypočítat dráhu dělové střely, která byla vypálena určitou rychlostí pod určitým úhlem. To byly samozřejmosti. Dokud si nepřčetla onen článek v *Popular Science*, ani na vteřinu nepocítila nějakou fascinaci matematikou a vlastně ji vůbec nenapadlo, že by násobilka byla matematika. Násobilku si zapamatovala během jednoho odpoledne ve škole a nedokázala pochopit, proč ji učitel musí celý rok omílat stále dokola.

Najednou však vytušila neúprosnou logiku, která za těmito úvahami a vzorci nepochybně existovala a která ji přivedla k policím s knihami o matematice v univerzitním knihkupectví. Ale nový svět se před ní rozklenul až ve chvíli, kdy otevřela *Dimensions in Mathematics*. Matematika byla vlastně logická skládanka s nekonečnými variacemi — se záhadami, které bylo možné řešit. Vtip nespočíval v řešení početních úloh. Pětkrát pět bude vždycky dvacet pět. Vtip spočíval v pochopení systému pravidel, který umožňoval vyřešení jakéhokoli matematického problému.

Dimensions in Mathematics nebyla nezábavná učebnice, ale dváctisetstránkový román o historii matematiky od starých Řeků až po dnešní pokusy o zvládnutí sférické astronomie. Kniha byla považována za jakousi matematickou bibli stejného významu, jaký pro seriózní matematiky kdysi měla (a stále má) Diofantova *Aritmetika*. Když Lisbeth poprvé otevřela *Dimensions in Mathematics* na terase hotelu u pláže Grand Anse, ocitla se najednou v jakémsi čarovném světě čísel ukrytém v knize, která měla naučný charakter, ale zároveň dokázala čtenáře pobavit anekdotami a překvapivými problémy. Lisbeth se tak seznámila s matematikou od Archiméda až po současnou Jet Propulsion Laboratory v Kalifornii. Pochopila metody, kterými matematici řešili problémy. Jedním z jejích prvních překvapujících zážitků byla Pythagorova věta ($x^2 + y^2 = z^2$), zformulovaná zhruba v pátém století před Kristem. Najednou pochopila smysl slov, která si pamatovala od druhého stupně základní školy z několika málo hodin, kterých se zúčastnila. *Obsah*

čtverce sestrojeného nad přeponou pravoúhlého rovinného trojúhelníku je roven součtu obsahů čtverců nad jeho odvěsnami. Fascinoval ji Eukleidův objev ze třetího století před Kristem, že dokonalé číslo je vždy součinem dvou čísel, přičemž první číslo je libovolná mocnina číslice 2 a druhé je tvořeno rozdílem o stupeň vyšší mocniny čísla 2 a jedničky. Bylo to vylepšení Pythagorovy věty a Lisbeth si uvědomovala všechny její nekonečné kombinace.

$$6 = 2^1 \times (2^2 - 1)$$

$$28 = 2^2 \times (2^3 - 1)$$

$$496 = 2^4 \times (2^5 - 1)$$

$$8128 = 2^6 \times (2^7 - 1)$$

Mohla by pokračovat do nekonečna, aniž by našla nějaké číslo, které by se tomuto pravidlu vymykalo. Takováto logika oslovovala Lisbethin cit pro absolutno. Spokojeně se vypořádala s Archimédem, Newtonem, Martinem Gardnerem a tuctem dalších klasických matematiků.

Poté došla ke kapitole o Pierru de Fermatovi, jehož matematická hádanka, Velká Fermatova věta, ji ohromila na celých sedm týdnů. Což však byl nepochybně zanedbatelný časový údaj ve srovnání s tím, že Fermat dováděl matematiky k šílenství téměř po čtyři století až do roku 1993, kdy se jeho tajenku podařilo vyluštit Angličanu Andrewu Wilesovi.

Velká Fermatova věta zdánlivě vypadala jako snadný úkol.

Pierre de Fermat se narodil v roce 1601 v Beaumont-de-Lomagne v jihozápadní Francii. K vzteku bylo především to, že nebyl matematik, nýbrž státní úředník, pro něhož byla matematika jakýmsi bizarním koníčkem, kterému se věnoval ve volném čase. Přesto je považován za jednoho z nejnadanějších matematiků-samouků všech dob. Přesně jako Lisbeth Salanderová nacházel potěšení v řešení skládanek a záhad. Zjevně ho však nejvíce těšilo provokovat jiné matematiky tím, že vymyslel nějaký problém, ale neobtěžoval se uvést jeho řešení. Filozof René Descartes Fermata počastoval celou řadou nelichotivých přívlastků a jeho anglický kolega John Wallis se o něm zmiňoval jako o „tom zatraceném Francouzovi“.

Ve třicátých letech sedmnáctého století vyšel francouzský překlad Diofantovy *Aritmetiky* obsahující kompletní shrnutí teorií čísel formulovaných Pythagorem, Euklidem a dalšími antickými matematiky. Právě když Fermat studoval Pythagorovu větu, vymyslel v jakémsi výbuchu naprosté geniality svou nesmrtelnou matematickou záhadu, kterou byla aplikace Pythagorovy věty na prostor. Namísto čtverce dosadil krychli, tedy místo $(x^2 + y^2 = z^2)$ se objevila rovnice $(x^3 + y^3 = z^3)$.

Problém spočíval v tom, že nová rovnice zřejmě neměla v přirozených číslech žádné řešení. Fermat neudělal nic jiného než to, že drobnou akademickou úpravou změnil rovnici s nekonečným počtem řešení na rovnici, která v přirozených číslech neměla řešení vůbec žádné. Právě tohle byla jeho věta — Fermat tvrdil, že nikde v celém nekonečném vesmíru čísel neexistuje žádné takové přirozené číslo, díky němuž by bylo možné krychli vyjádřit jako součet dvou krychlí, a toto obecně platí pro všechna čísla s vyšší než druhou mocninou, což je právě Pythagorova věta.

Matematici se brzy shodli na tom, že Fermatova rovnice takto opravdu funguje. Pomocí metody pokusů a omylů konstatovali, že nedokážou nalézt číslo, které by Fermatovo tvrzení zpochybnilo. Problém byl pouze v tom, že i kdyby počítali až do soudného dne, nemohli by vyzkoušet všechna existující čísla — je jich přece nekonečně mnoho —, a nemohli by si tak být stoprocentně jisti tím, že by následující číslo Fermatovu větu nepopřelo. V matematice je totiž nezbytné veškerá tvrzení dokázat matematicky a vyjádřit je s obecnou platností v podobě vědecky korektní formulace. Matematik se musí postavit na pódium a prohlásit: „Je tomu tak *proto, že...*“

Fermat zůstal věrný svému zvyku a hodil svým kolegům další udičku. Na okraj svého exempláře *Aritmetiky* si génius naškrábal nástin výše zmíněného problému a zakončil ho několika řádky. *Cuius rei demonstrationem mirabilem sane detexi hanc marginis exiguitas non caperet. Objevil jsem úžasný důkaz, na který není na tomto okraji dosti místa.*

Pokud bylo Fermatovým úmyslem přivést kolegy k zuřivosti, tak se mu to dokonale podařilo. Od roku 1637 věnovala většina matematiků s trochou sebeúcty často nezanedbatelný čas pokusům

o nalezení Fermatova důkazu. Vylámaly si na něm zuby celé generace myslitelů, dokud v roce 1993 nenašel spásné řešení Andrew Wiles. Ten si však nad tímto oříškem lámal hlavu po pětadvacet let a během posledních deseti let téměř nic jiného nedělal. Lisbeth Salanderová z toho byla úplně konsternovaná.

Odpověď ji vlastně nezajímala. Cílem pro ni bylo samotné řešení problému. Když před ni někdo postavil nějakou záhadu, tak ji vyřešila. Než pochopila princip dané úvahy, luštění číselných záhad jí trvalo dlouho, ale vždycky se dobrala ke správnému řešení a nikdy se nemusela dívat na výsledek.

Takže jakmile si přečetla o Velké Fermatově větě, vzala si arch papíru a začala na něj čmárat číslice. Ale při hledání důkazu Fermatovy záhady pohořela.

Lisbeth se odmítla podívat na výsledek, a přeskočila proto kapitolu, pojednávající o řešení, k němuž dospěl Andrew Wiles. Namísto toho dočetla *Dimensions in Mathematics* a konstatovala, že žádný další problém popsany v této knize jí nedělal takové potíže. Poté se den za dnem s rostoucím podrážděním vracela k Fermatově záhadě a lámala si hlavu nad tím, jaký „úžasný důkaz“ mohl mít Fermat na mysli. Dostávala se z jedné slepé uličky do druhé.

Lisbeth vzhlédla, když se muž z pokoje třicet dva najednou zvedl a šel směrem k východu. Pohlédla na náramkové hodinky a uvědomila si, že tu seděl bez pohnutí téměř dvě hodiny a deset minut.

Ella Carmichaelová postavila na barový pult před Lisbeth Salanderovou sklenku s nápojem a konstatovala, že Lisbeth si rozhodně nepotrpí na nesmyslné tlachání nad růžově zbarvenými drinky se směšnými paraplíčky. Pokaždé si objednávala stejné pití — rum s colou. Kromě jediného večera, kdy byla Salanderová ve velmi podivné náladě a tak namol opilá, že Ella musela požádat o pomoc a donést ji do pokoje, se Lisbethina běžná konzumace skládala z caffè latte a sem tam nějakého drinku nebo místního piva Carib. Jako vždy se posadila na nejvzdálenější konec barového pultu s knihou plnou podivných matematických klikyháků, což byla podle názoru Elly Carmichaelové u dívky jejího věku podivná volba literatury.

Ella také konstatovala, že Lisbeth Salanderová nejeví sebemenší zájem o mužské nadbíhání. Muže, kteří na ni doráželi, přátelsky, ale rozhodně odmítla, a v jednom případě to dokonce ani moc přátelské nebylo. Avšak Chris MacAllen, kterého Lisbeth tak bryskně odpálkovala, byl známá místní firma a koledoval si o pořádný výprask. Ellu proto nijak zvlášť nepřekvapilo, když chlapík jaksi podivně zakopl a sletěl do bazénu poté, co měl celý večer narážky na Lisbeth Salanderovou. Ve prospěch MacAllena však bylo třeba podotknout, že nebyl pomstychtivý. Následujícího večera se opět dostavil, tentokrát ve střízlivém stavu, pozval Salanderovou na pivo, a ta po krátkém zaváhání přijala. Poté se spolu zdvořile zdravili, když na sebe narazili v baru.

„Všechno v pohodě?“ zeptala se Ella.

Lisbeth Salanderová přikývla a vzala si sklenku.

„Něco nového s Mathildou?“ zeptala se.

„Pořád míří směrem k nám. Nevylučuju, že to bude hodně nepřijemný víkend.“

„Kdy se to dozvíme?“

„Vlastně až potom, co se přežene kolem. Může letět přímo na Grenadu, a až sem dorazí, rozhodne se zahrnout na sever.“

„Míváte tu často orkány?“

„Jo, smršťe přicházejí a odcházejí. Nejčastěji se přeženou kolem nás — jinak by už ostrov nebyl. Ale nemusíš se bát.“

„Nebojím se.“

Najednou zaslechly hlasitý smích a otočily hlavu k dámě z pokoje třicet dva, kterou zřejmě pobavilo cosi, co jí povídal manžel.

„Co jsou tihle lidi zač?“

„Doktor Forbes? Je to Američan z Austinu, z Texasu.“

Ella Carmichaelová vyslovila slovo Američan s jistým znechucením.

„Vím, že jsou to Američané. Ale co tu dělají? On je lékař?“

„Ne, o tenhle typ doktora nejde. Pracuje tady pro nadaci Santa Maria.“

„Co to je?“

„Platí náklady na vzdělání pro nadané děti. Je to slušný pán. Vyjednává s ministerstvem školství o postavení nového druhého stupně základní školy v Saint George's.“

„Slušný pán, co mlátí svoji manželku,“ odvětila Lisbeth Salanderová.

Ella Carmichaelová zmlkla, ostře na Lisbeth pohlédla a odnesla pivo Carib na druhý konec baru nějakým místním hostům.

Lisbeth zůstala ještě deset minut sedět u baru s nosem ponořeným do svých *Dimenzí*. Už na začátku puberty si všimla, že má fotografickou paměť, a tím se zásadním způsobem lišila od svých spolužáků. Nikdy tuto schopnost před nikým neodhalila — jen jednou ve slabé chvílce před Mikaelem Blomkvistem. *Dimenze* už znala nazpaměť a knihu s sebou vláčela hlavně proto, že pro ni představovala vizuální pouto s Fermatem; byla pro ni jakýmsi talismanem.

Tohoto večera se však nedokázala soustředit na Fermata ani na jeho větu. Zato před sebou viděla doktora Forbese, jak nepohnutě sedí v restauraci s pohledem upřeným na jeden a tentýž bod na vodě.

Lisbeth nedokázala vysvětlit proč, ale najednou cítila, že tu něco není v pořádku.

Nakonec knihu opět zavřela, vrátila se do pokoje a zapnula svůj PowerBook. Na surfování po internetu nebylo ani pomyslení. Hotel neměl vysokorychlostní připojení, ale Lisbeth měla v počítači vestavěný modem, díky kterému ho bylo možné propojit s jejím mobilním telefonem Panasonic, a mohla tak posílat i vyzvedávat elektronickou poštu. Lisbeth rychle napsala e-mail a poslala ho na adresu plague_xyz_666@hotmail.com:

Nemám vysokorychlostní připojení. Potřebuju informace o doktoru Forbesovi z nadace Santa Maria a jeho manželce, žijí v Austinu v Texasu. Informátorovi zaplatím 500 dolarů. Wasp.

Lisbeth připojila svůj veřejný PGP klíč, zašifrovala e-mail *Plagueovým* PGP klíčem a stiskla tlačítko „odeslat“. Poté pohlédla na hodiny a konstatovala, že je těsně po půl osmé večer.

Vypnula počítač, ušla asi čtyři sta metrů po pláži, přešla cestu do Saint George's a zaklepala na dveře boudy za barem The Coconut. George Bland byl šestnáctiletý student. Chtěl se stát lékařem, advokátem nebo možná astronautem a byl přibližně stejně vyzábělý i vysoký jako Lisbeth Salanderová.

Lisbeth se s Georgem seznámila na pláži během svého prvního týdne na Grenadě, den poté, co se přestěhovala na Grand Anse. Procházela se po pláži, posadila se do chládku pod pár palm a dívala se na děti hrající dole u vody fotbal. Otevřela své *Dimenze* a zcela se do nich pohroužila, když přišel George, posadil se jen pár metrů před ní a zjevně si jí vůbec nevšiml. Lisbeth ho mlčky pozorovala. Hubený černoušek v sandálech, černých kalhotách a bílé košili.

Stejně jako ona si otevřel knihu a zahloubal se do ní. Stejně jako ona měl knihu o matematice — *Basics 4*. Chlapec soustředěně četl a začal si něco čmárat do sešitu. Až když si Lisbeth po pěti minutách odkašlala, zaznamenal její přítomnost a zděšeně vyskočil. Omlouval se, že ji vyrušil, a chystal se odejít, když tu se ho Lisbeth zeptala, jestli to byla těžká úloha.

Algebra. Po dvou minutách našla v jeho výpočtech základní chybu. Po třiceti minutách vyřešili jeho domácí úlohy. Za hodinu stačili projít v učebnici celou další kapitolu a Lisbeth mu jako zkušený pedagog vysvětlovala figle početních úkonů. Chlapec k ní vzhlížel s uctivým respektem. Po dvou hodinách Lisbeth pověděl, že jeho máma žije v Torontu v Kanadě a jeho táta v Grenville na druhém konci ostrova, a on sám bydlí v chatrči o něco dál na pláži. Je nejmladší ze všech sourozenců; má tři starší sestry.

Pro Lisbeth Salanderovou byla jeho společnost velmi uklidňující. Byla to neobvyklá situace. Nezávazné rozhovory s neznámými lidmi navazovala zřídka nebo spíše nikdy. Nejednalo se o stud. Konverzace pro ni měla pouze praktickou funkci; jak se dostanu do lékárny nebo kolik stojí pokoj v hotelu. A byla tu také funkce profesionální; když pracovala jako detektiv pro Dragana Armanského v Milton Security, nedělalo jí žádné problémy vést s lidmi dlouhé rozhovory jen proto, aby získala informace.

Naproti tomu nesnášela osobní rozhovory směřující k záležitostem, které považovala za soukromé. *Jak jsi stará — hádej. Máš ráda Britney Spearsovou — kdo to je? Máš ráda obrazy Carla Larssona — o tom jsem nikdy nepřemýšlela. Jsi lesbička — po tom je ti houby.*

George Bland byl neohrabaný a sebevědomý, ale byl zdvořilý a pokoušel se vést inteligentní konverzaci, aniž by se s ní přel nebo strkal nos do jejího soukromí. Stejně jako ona působil osaměle.

Bylo to dost podivné, ale chlapec se zřejmě smířil s tím, že na pláž Grand Anse sestoupila bohyně matematiky, a byl rád, že je s ním ochotna posedět a dělat mu společnost. Rozloučili se po několika hodinách, když se slunce začalo chýlit k obzoru. Společně se vydali směrem k jejímu hotelu, George Lisbeth ukázal chatrč, která byla jeho studentským příbytkem, a rozpačitě se zeptal, jestli by ji nemohl pozvat na čaj. Lisbeth pozvání přijala, což ho zjevně překvapilo.

Georgeův příbytek byl velmi jednoduchý; bouda, v níž byl pořádně odřený stůl, dvě židle, postel a skříň na šaty a povlečení. Jediným osvětlením byla lampička na psacím stole s kabelem protaženým do baru The Coconut. Místo sporáku měl přenosný vaříč. Chlapec Lisbeth pozval na večeri sestávající z rýže a zeleniny, kterou podával na umělohmotných talířcích. Také jí odvážně nabídl, aby si zakouřila místní zakázanou drogu, což Lisbeth rovněž přijala.

Lisbeth si rychle všimla, že ho její přítomnost vyvádí z míry a neví, jak by se k ní měl chovat. Impulzivně se rozhodla, že mu dovolí, aby ji svedl. Vyvinula se z toho rozvláčná trapná procedura, kdy George sice zjevně pochopil její signály, neměl však ani potuchy o tom, jak by měl na věc jít. Chodil kolem ní jako kolem horké kaše, až Lisbeth ztratila trpělivost, rezolutně ho stáhla na postel a svlékla se.

Bylo to poprvé, kdy se po operaci prsou před někým ukázala nahá. Kliniku opouštěla s lehkým pocitem paniky. Dlouho trvalo, než si uvědomila, že na ni nikdo necíví. Lisbeth Salanderová se obvykle ani za mák nestarala o to, co si o ní myslí ostatní, a lámala si hlavu nad tím, proč si najednou připadá tak nejistá.

George Bland byl pro její nově nabyté já ideálním prubírským kamenem. Když se chlapci (po určitém povzbuzování) konečně podařilo rozepnout jí podprsenku, rychle zhasl lampu u postele a pak se začal svlékat. Lisbeth si uvědomila, že se George stydí, a lampu znovu rozsvítila. Pozorně sledovala jeho reakce, když se jí neohrabaně pokoušel dotýkat. Až později večer se Lisbeth uvolnila a konstatovala, že chlapec považoval její prsa za pravá. Na druhé straně se však zdálo, že nemá příliš s čím srovnávat.

Lisbeth neměla v plánu pořádit si na Grenadě pubertálního milence. Jednala z náhlého popudu, a když od George pozdě večer

odcházela, myslela si, že se sem už nevrátí. Dalšího dne se s ním však znovu potkala na pláži a opravdu měla pocit, že ten neohra-
baný chlapec je příjemný společník. Během Lisbethina sedmi-
týdenního pobytu na Grenadě se George Bland stal pevným bodem
její existence. Ve dne se nestýkali, ale George trávil každé odpoled-
ne do západu slunce na pláži a večery sám ve své chatrči.

Lisbeth konstatovala, že když se spolu procházejí podél moře,
vypadají oba jako pubertáci. *Sweet sixteen.*

George si zřejmě uvědomoval, že jeho život je nyní mnohem za-
jímavější. Seznámil se se ženou, která ho vzdělávala v matematice
a erotice.

Chlapec otevřel dveře a potěšeně se na ni usmál.

„Chceš, abych ti dělala společnost?“ zeptala se Lisbeth.

Lisbeth Salanderová odešla od George Blanda těsně po druhé ho-
dině ranní. Cítila v těle teplo a namísto k hotelu Keys se vydala
podél pláže. Šla sama potmě, ale věděla, že asi dvě stě metrů za
ní jde George Bland.

Vždycky to tak dělal. Lisbeth u něj nikdy nezůstala do rána a Geor-
ge ostře protestoval proti tomu, aby samotná žena chodila v noci
do hotelu, a trval na tom, že je jeho povinností ji doprovodit. Ob-
zvláště tehdy, když se jejich schůzka hodně protáhla. Lisbeth Sa-
landerová obvykle naslouchala jeho výkladům a pak diskusi za-
končila prostým ne. *Půjdu si, kam budu chtít a kdy budu chtít. Konec
diskuse. Kdepak, o žádnou eskortu nestojím.* Když si poprvé uvědomi-
la, že George jde za ní, dostala hrozný vztek. Pak pocítila, že jeho
ochranitelský instinkt má určité kouzlo, a proto předstírala, že
o jeho doprovodu neví, a už vůbec ne o tom, že se George vydá na
zpáteční cestu až ve chvíli, kdy Lisbeth zajde do hotelu.

Zajímalo ji, co by George dělal, kdyby ji najednou někdo přepadl.

Ona sama by v takovém případě použila kladivo zakoupené v že-
lezářství, které přechovávala ve vnější kapse své nylonové tašky.
Lisbeth Salanderová byla toho mínění, že existuje jen málo scéná-
řů fyzického napadení, kterým by takové bytelné kladívko nedo-
kázalo udělat čáru přes rozpočet.

Byl úplněk a na obloze jiskřily hvězdy. Lisbeth vzhlédla a nad ob-
zorem poznala Regula ze souhvězdí Lva. Byla už téměř u hotelu,

když se prudce zastavila. Najednou uviděla na pláži pod hotelem jakéhosi člověka. Bylo to poprvé, co po soumraku zahlédla na pláži živou duši. Ačkoli vzdálenost mezi nimi byla téměř sto metrů, Lisbeth muže v měsíčním světle bez problémů poznala.

Byl to onen ctihodný doktor Forbes z pokoje číslo třicet dva.

Udělala několik dlouhých rychlých kroků stranou a zůstala tiše stát pod řadou stromů. Když otočila hlavu, neviděla ani George Blanda. Postava u vody pomalu přecházela sem a tam. Kouřila cigaretu. Muž se v pravidelných intervalech zastavoval a skláněl se k zemi, jako by zkoumal písek. Tato pantomima pokračovala celých dvacet minut, pak se muž najednou otočil, rychlými kroky došel ke vchodu do hotelu a zmizel.

Lisbeth několik minut vyčkávala a pak se vydala dolů k místu, kde se procházel doktor Forbes. Pomalu ho obešla a zkoumala pláž. Neviděla nic jiného než písek, několik kamenů a ulit. Po dvou minutách přerušila průzkum pláže a vydala se nahoru k hotelu.

Vyšla na balkon, naklonila se přes zábradlí a pošilhávala po sousedním balkoně. Bylo tam ticho a klid. Večerní hádka už zjevně skončila. Po chvíli Lisbeth vyndala ze své kabely papír a ubalila si joint ze zásoby marihuany, kterou jí obstaral George Bland. Posadila se na balkonovou židli a hleděla na temné vody Karibského moře, kouřila a přemýšlela.

Připadala si jako radarové zařízení ve stavu nejvyšší pohotovosti.

KAPITOLA 02

Pátek 17. prosince

Pětapadesátiletý advokát Nils-Erik Bjurman položil šálek s kávou a sledoval dav lidí před oknem Café Hedon na Stureho náměstí. Zástup kolemjdoucích procházel okolo něj, nikomu však nevěnoval pozornost.

Myslel na Lisbeth Salanderovou. Často myslel na Lisbeth Salanderovou.

Při tom pomyšlení to v něm vřelo zlostí.

Lisbeth Salanderová ho dostala na lopatky. Na ten okamžik nikdy nezapomene. Lisbeth převzala velení a ponížila ho. Její týrání mu na těle zanechalo doslova nesmazatelné stopy, které, blíže určeno, zabíraly plochu přes dvacet centimetrů čtverečních, táhnoucí se od břicha až po pohlavní orgány. Pevně ho připoutala k jeho vlastní posteli, ubližovala mu a vytetovala mu do kůže sdělení, které nebylo možno vyložit si nesprávně ani žádným způsobem odstranit: JSEM SADISTICKÁ SVINĚ, DOBYTEK A NÁSILNÍK.

Lisbeth Salanderová byla stockholmským soudem prohlášena za nezpůsobilou k právním úkonům. Právě jemu byl svěřen úkol dělat jí poručníka, takže vůči němu byla v závislém postavení. Začal o ní fantazírovat už tehdy, když se s ní setkal úplně poprvé. Nedokázal si to vysvětlit; to ona ho k tomu vyprovokovala.

Z čistě rozumového hlediska si advokát Nils Bjurman uvědomoval, že se dopustil činu, který je společensky nepřijatelný a nepřípustný.

Věděl, že udělal chybu. Také věděl, že se po právní stránce zachoval neomluvitelně.

Z emocionálního hlediska však takovéto rozumové úvahy nehrály žádnou roli. Od prvního okamžiku, kdy se s Lisbeth Salanderovou v prosinci před dvěma lety setkal, si nemohl pomoci. Zákony, pravidla, morálka ani odpovědnost nic neznamenaly.

Byla to podivná dívka — úplně dospělá, ale vypadala tak, že ji bylo možné považovat za malou holčičku. On měl právo rozhodovat o jejím životě — byla jeho, byla mu k dispozici. Nedokázal odolat pokušení.

Lisbeth byla prohlášena za nesvéprávnou a kvůli jejímu posudku by případným protestům stejně nikdo nevěřil. Rozhodně se nejednalo o znásilnění nevinného dítěte; šetření ze sociálky jasně dokazovalo, že má spoustu sexuálních zkušeností, a že ji dokonce lze považovat za promiskuitní. Podle zprávy sociální pracovnice Lisbeth Salanderová zřejmě nabízela sexuální služby za úplatu už v sedmnácti letech. Zpráva začínala sdělením, že policejní hlídka načapala jakéhosi podnapilého obstarožního proutníka ve společnosti mladé dívky na lavičce v parku v Tantolundenu. Policisté oba aktéry prověřili; dívka na jejich otázky odmítla odpovídat a ten páprda měl takovou opici, že ze sebe nebyl schopen vypravit jediné kloudné slovo.

V očích advokáta Nilse Bjurmana byl závěr jasný: Lisbeth Salanderová je kurva z té nejspodnější příčky společenského žebříčku. A je v jeho moci. Není to nijak riskantní. I kdyby si stěžovala u vyšší instance, Bjurman by ji vzhledem ke své důvěryhodnosti a jejím prohřeškům z minula odbyl jako lhářku.

Jednoduše ideální hračka — dospělá, promiskuitní, sociálně nepůsobivá a ponechaná napospas jeho zvůli.

Bylo to poprvé, kdy zneužil některého ze svých klientů. Nikdy předtím mu ani na mysl nepřišlo, že by si něco dovolil k osobě, s níž byl v nějakém profesionálním vztahu. Pokud chtěl dát plný průchod svým speciálním sexuálním požadavkům, obracel se na prostitutky. Byl diskrétní, opatrný a dobře platil; problém spočíval pouze v tom, že prostitutka věc neprožívá, jen to předstírá. Šlo zkrátka o placenou službu a dotyčná ženská se kroutila, hekala a hrála divadlo, ale bylo to stejně falešné jako kýč.

V době, kdy byl ženatý, se Bjurman pokusil vyrukovat s podobnými dominantními manýrami na svou manželku, ale ta se vším souhlasila, takže to také jen hrála.

Lisbeth Salanderová byla ideální. Nemohla se bránit. Neměla příbuzné ani přátele. Byla to skutečná, naprosto bezbranná oběť. Příležitost dělá zloděje.

A zničehonic ho takhle dostala na lopatky.

Oplatila mu úder s netušenou silou a rozhodností. Ponížila ho. Týrala ho. Téměř ho zničila.

Během uplynulých dvou let došlo v životě Nilse Bjurmana k dramatickým změnám. Určitou dobu po návštěvě Lisbeth Salanderové byl jako ochromený — nebyl schopen přemýšlet ani jednat. Zamkl se v bytě, nebral telefony a nedokázal komunikovat ani se stálými klienty. Až po dvou týdnech si nechal napsat neschopenku. Sekretářka měla za úkol vyřídit průběžnou korespondenci v kanceláři, odvolat schůzky a pokusit se odpovědět na otázky rozzlobených klientů.

Každý den se musel dívat na své tělo v zrcadle na dveřích koupelny. Nakonec zrcadlo odstranil.

Do kanceláře se vrátil až začátkem léta. Probral všechny své klienty a většinu z nich přenechal kolegům. Nakonec mu zůstalo jen pár firem, u nichž měl na starosti určitou obchodněprávní korespondenci, ale nemusel se nijak angažovat. Jeho jedinou aktivní klientkou byla Lisbeth Salanderová — každý měsíc sepsal finanční uzávěrku a zprávu pro Vrchní poručnícký soud. Dělal přesně to, co po něm Lisbeth chtěla — jeho zprávy byly holé výmysly dokazující pouze to, že dívka vlastně žádného poručníka nepotřebuje.

Každá zpráva ho pálila jako oheň a připomínala mu její existenci, neměl však jinou volbu.

Léto a podzim strávil Bjurman nečinným přemítáním o své situaci. V prosinci se konečně trochu sebral a zařídil si dovolenou ve Francii. Objednal se na klinice kosmetické chirurgie u Marseille a zkonzultoval s lékařem, jak by bylo možné jeho tetování nejsnáze odstranit.

Lékař překvapeně prohlédl jeho zohyzdělé břicho a nakonec navrhl přijatelný postup. Nejsnazším způsobem by byl opakovaný

zásah laserem, ale tetování je tak velké a jehla pronikla tak hluboko pod kůži, že jedinou reálnou možností by byla série kožních transplantací. Bylo by to drahé a časově náročné.

Během předcházejících dvou let se Bjurman s Lisbeth Salanderovou setkal pouze jedinkrát.

Oné noci, kdy ho Lisbeth přepadla a převzala kontrolu nad jeho životem, si také odnesla náhradní klíče od jeho bytu i kanceláře. Sdělila mu, že ho nespustí z očí, a když to bude nejméně očekávat, přijde ho navštívit. Během deseti následujících měsíců Bjurman téměř začal věřit, že to byla planá výhrůžka, ale neodvážil se nechat vyměnit zámek. Její slova nebylo radno podceňovat — pokud by ho někdy načapala v posteli s ženskou, zveřejnila by devadesátiminutový dokument o tom, jak ji znásilnil.

Po necelém roce od Lisbethina přepadení se jednou v noci v polovině ledna najednou vzbudil před třetí hodinou ranní a nevěděl proč. Rozsvítil lampičku na nočním stolku a téměř vykřikl hrůzou, když ji spatřil stát u nohou postele. Byla jako strašidlo, které se zničehonic zhmotnilo v jeho ložnici. Lisbethina tvář byla bledá a bezvýrazná. V ruce držela svůj zatracený paralyzér.

„Dobré ráno, advokáte Bjurmane,“ pronesla nakonec. „Promiňte, že jsem vás tentokrát probudila.“

Dobrý bože, copak ona tu byla už dříve? Zatímco jsem spal?

Bjurman nedokázal rozhodnout, jestli ho vodí za nos, nebo ne. Odkášlal si a otevřel ústa. Lisbeth ho posunkem zarazila.

„Vzbudila jsem tě jen z jednoho jediného důvodu. Brzy hodlám na delší dobu odcestovat. Ty budeš nadále každý měsíc sepisovat zprávu o mém báječném zdravotním stavu, ale kopii mi nebudeš posílat domů, ale na elektronickou adresu na hotmailu.“

Lisbeth vyndala z kapsy u bundy přeložený papír a položila ho na okraj postele.

„Pokud se se mnou Vrchní poručnický soud bude chtít spojit nebo pokud se stane něco, co bude vyžadovat mou přítomnost, pošleš mi e-mail na tuhle adresu. Je ti to jasné?“

Bjurman přikývl.

„Je mi to jasné...“

„Sklapni. Nechci slyšet tvůj hlas.“

Bjurman zaťal zuby. Nikdy se neodvážil se s ní jakkoli spojit, protože mu pohrozila, že v takovém případě pošle video úřadům. Namísto toho po několik měsíců plánoval, co jí poví, pokud se mu ozve. Uvědomil si, že na svou obhajobu nemá co říct. Jediné, co mohl udělat, bylo apelovat na její šlechtetnost. Kdyby mu dala šanci, pokusil by se ji přesvědčit o tom, že jednal zcela nepřičetně pod vlivem chvilkového poblouznění, že toho lituje a za svůj čin se kaje. Byl připraven plazit se před ní v prachu jako červ, jen aby ji obměkčil a odzbrojil.

„Musím vám něco říct,“ odpověděl slabým hlasem Bjurman. „Chci vás poprosit o odpuštění...“

Lisbeth vyčkávavě naslouchala jeho překvapující prosbě. Nakonec se opřela o čelo postele a vrhla na něj zlomyslný pohled.

„Tak teď poslouchej ty mě — jsi hnusnej dobytek. Nikdy ti neodpustím. Ale pokud budeš plnit své povinnosti, tak tě nechám být ve stejný den, kdy bude zrušena moje právní nezpůsobilost.“

Lisbeth vyčkávala, dokud advokát nesklopil oči. *Ona mě nutí, abych se před ní plazil jako červ.*

„To, co jsem ti řekla před rokem, nadále platí. Pokud neuspěješ, tak ten film zveřejním. Pokud se se mnou pokusíš spojit kvůli něčemu jinému, než jsem ti přikázala, tak ten film zveřejním. Pokud bych zemřela při nějaké nehodě, tak ten film zveřejní někdo jiný. Pokud se mě ještě jednou dotkneš, tak tě zabiju.“

Tomu advokát věřil. Pro pochyby nebo vyjednávání nezbýval žádný prostor.

„Ještě jedna věc. Od toho dne, kdy tě nechám běžet, si budeš moct dělat, co budeš chtít. Ale do té doby ať tě ani nenapadne ještě jednou páchnout na tu kliniku u Marseille. Pokud tam pojedáš a necháš si to tetování odstranit, tak ti ho udělám znovu. Ale tentokrát na čelo.“

Do prdele. Jak na to ksakru mohla přijít...

V následující vteřině byla pryč. Bjurman zaslechl slabé klapnutí dveří od bytu, když Lisbeth otočila klíčem. Jako by ho navštívilo strašidlo.

Právě v tom okamžiku začal Lisbeth Salanderovou nenávidět s intenzitou planoucí v jeho mysli jako doruda rozžhavená ocel, která změnila celý jeho život v posedlou touhu dostat se jí na

kobylku. Fantazíroval o její smrti. Fantazíroval o tom, jak ji přinutí plazit se před ním po kolenou a žadonit o milost. Neměl by s ní žádné slitování. Snil o tom, jak jí dlaněmi tiskne krk a škrtí ji, dokud nezačne lapat po dechu. Vyrval by jí oči z důlků a srdce z těla. Chtěl ji vyhladit z povrchu zemského.

Paradoxně však právě ve stejném okamžiku pocítil, že opět začíná fungovat a že našel určitou duševní rovnováhu. Byl stále posedlý Lisbeth Salanderovou a každou bdělou minutu věnoval její existenci. Ale zjistil, že opět začal smysluplně uvažovat. Pokud by se mu podařilo ji dostat, vrátil by se mu zdravý rozum. Jeho život získal nový smysl.

Právě toho dne přestal advokát Bjurman fantazírovat o její smrti a začal ji plánovat.

Mikael Blomkvist prošel v Café Hedon méně než dva metry za zády Nilse Bjurmana, když mířil se dvěma šálky vařícího caffè latte ke stolu šéfredaktorky Eriky Bergerové. On ani Erika o advokátu Bjurmanovi nikdy neslyšeli a nevěnovali mu žádnou pozornost.

Erika nakrčila nos a odstrčila stranou popelník, aby udělala místo pro kávu. Mikael si pověsil bundu přes opěradlo židle, přitáhl si popelník a zapálil si cigaretu. Erika cigaretový kouř nesnášela a vrhala na něj trpitelské pohledy. Mikael od ní omluvně odfoukl kouř.

„Myslela jsem, že jsi toho už nechal.“

„Příležitostný záchvat.“

„Nebudu spát s chlapem, co smrdí kouřem,“ prohlásila Erika a líbezně se usmála.

„*No problem.* Jsou i jiný ženský, co nejsou tolik vybíravý,“ odvětil Mikael a oplatil jí úsměv.

Erika Bergerová zvedla oči.

„Tak o co jde? Za dvacet minut mám sraz s Charlie. Jdeme do divadla.“

Charlie byla Charlotta Rosenbergová, Eričina kamarádka z dětství.

„Leze mi na nervy ta naše praktikantka. Bude to dcera nějaké tvé kamarádky. Je u nás čtrnáct dní a ještě tam hodlá zůstat osm týdnů. Už ji dlouho nesnesu.“

„Všimla jsem si, jak po tobě vrhá žádostivé pohledy. Přirozeně očekávám, že se zachováš jako džentlmen.“

„Eriko, té holce je sedmnáct, mentálně je zralá tak na deset, a to jí ještě fandím.“

„Jen jí dělá dobře, že se s tebou vídá. Zřejmě něco jako zbožňování idolů.“

„Včera o půl jedenácté večer mi zazvonila dole u dveří a chystala se nahoru s lahví vína.“

„To je síla,“ řekla Erika.

„To bych řekl,“ odvětil Mikael. „Kdyby mi bylo o dvacet let méně, zřejmě bych se ani vteřinu nerozmýšlel. Ale nezapomínej — je jí sedmnáct. Mně brzy bude pětáctýřicet.“

„To mi nepřipomínej. Jsme stejně staří.“

Mikael Blomkvist se zaklonil a odklepal popel.

Z Mikaela Blomkvista se díky Wennerströmově aféře stala známá celebrita. Během minulého roku dostával pozvánky na večírky a na oslavy z těch nejnepravděpodobnějších míst.

Bylo zjevné, že ti, kteří ho zvali, by ho rádi zařadili do okruhu svých známých; čekaly by ho polibky na uvítanou od lidí, s nimiž si předtím sotva podal ruku, ale kteří by rádi na veřejnosti vystupovali jako jeho přátelé a důvěrníci. Nejednalo se v první řadě o kolegy z masmédií — s těmi se už znal a měl s nimi buď dobré, nebo špatné vztahy —, ale o takzvané osobnosti z kultury, herce, průměrné společenské debatéry a polocelebrity. Mít Mikaela jako hosta na zahajovací party nebo na soukromé oslavě narozenin prostě patřilo k bontónu. Pozvání na ten či onen večírek se v minulém roce jen hrnula. Mikael na ně obvykle odpovídal větami typu „to je od vás strašně milé, ale bohužel už něco mám“.

K odvrácené straně popularity také patřilo neustálé šíření nových fám. Jeden známý mu znepokojeně zavolal, že slyšel o tom, že Mikael hledal pomoc na klinice pro drogově závislé. Ve skutečnosti byla Mikaelova celková zkušenost s drogami od puberty omezena na několik ojedinělých cigaret marihuany a pár šňupnutí kokainu, které si skoro před patnácti lety vyzkoušel s jednou holandskou rockovou zpěvačkou. Pokud šlo o konzumaci alkoholu, měl lepší skóre, ale zahrnovalo pouze několik ojedinělých případů

pořádné opice, kterou si pořídil na oslavě narozenin nebo na večírku. Když zašel do hospody, vypil sotva víc než jednu dvanáctku, ale raději si dal desítku. V domácím baru měl vodku a pár darovaných lahví jednosladové whisky, které otevíral tak zřídkka, až to bylo směšné.

Mikael byl svobodný a měl spoustu příležitostných pletek a milostných románek, což o něm bylo všeobecně známo i mimo okruh jeho přátel, a důsledkem byl vznik dalších fám. Jeho mnohaletá aférka s Erikou Bergerovou byla vždy předmětem různých spekulací. V posledním roce byly doplněny tvrzením, že Mikael jde z postele do postele, lepší se na každou sukni a využívá své popularity k tomu, aby spal s veškerou dámskou klientelou stockholmských hospod. Jeden novinář, kterého znal jen zběžně, se ho dokonce zeptal, zda nepotřebuje odbornou pomoc, aby se zbavil závislosti na sexu. Svůj komentář odůvodnil tím, že jeden známý americký herec s podobným problémem také vyhledal pomoc na specializované klinice.

Mikael měl samozřejmě spoustu krátkodobých známostí a často k nim docházelo paralelně na více frontách. Sám vlastně nevěděl, proč tomu tak je. Věděl o sobě, že nevypadá nejhůř, ale nikdy se za zvlášť atraktivního muže nepovažoval. Na druhé straně však často slyšel, že v sobě má něco, co ženy přitahuje. Erika Bergerová mu vysvětlila, že z něj vyzařuje sebejistota a bezpečí, takže se ženy v jeho přítomnosti cítí uvolněně a nemusejí si na nic hrát. Jít s ním do postele nebylo nijak náročné, nebezpečné ani komplikované — neměl žádné požadavky a poskytoval erotický požitek. Což (podle Mikaela) bylo naprosto v pořádku.

Navzdory tomu, co si o něm myslela většina jeho známých, Mikael nikdy žádnou ženu neobtěžoval. Maximálně naznačil, že by si klidně dal říct, ale iniciativu nechal vždycky na ní. Sex byl často jen přirozený důsledek. Ženy, s nimiž skončil v posteli, byly zřídkakdy ženské na jednu noc — i takové se samozřejmě vyskytly, ale právě ony měly často naprosto přemrštěné požadavky. Nejlepší vztahy měl se ženami, které dobře znal a které měl rád. Proto nebyla náhoda, že si před dvaceti lety začal s Erikou Bergerovou — byli přátelé a vzájemně se přitahovali.

Mikaelova pozdní sláva však zvýšila ženský zájem způsobem, který mu připadal bizarní a nepochopitelný. Nejvíce ho překvapovaly impulzivní nájezdy mladých dívek v těch nejneočekávanějších souvislostech.

Mikaela přitahoval zcela jiný typ žen než nažhavené puberťačky v kratinkých minisukních s pěknou postavou. Když byl mladší, mívával obvykle starší přítelkyně, občas dokonce podstatně starší a zkušenější. Jak však sám přicházel do let, věkové rozdíly se téměř vyrovnaly. Pětadvacetiletá Lisbeth Salanderová znamenala pořádný úlet pod jeho věkovou hranici.

A právě tento problém byl příčinou narychlo smluvené schůzky s Erikou.

Milénium zaměstnalo praktikantku ze střední mediální školy, což Erika udělala pro jednu svou známou. Nebylo na tom vlastně nic divného; každý rok se u nich vystřídalo několik praktikantů. Mikael onu sedmnáctiletou dívku zdvořile pozdravil a téměř ihned konstatoval, že její zájem o novinářinu je poměrně vlažný kromě toho, že „chce vystupovat v televizi“. Také měl podezření, že práce v *Miléniu* zřejmě nyní znamená určitou prestiž.

Mikael brzy zjistil, že dívka nevynechá jedinou příležitost k navázání bližšího kontaktu. Předstíral, že si jejího zjevného nadbíhání nevšiml, což mělo za následek pouze dívčino zdvojnásobené úsilí. Jednoduše to byla pěkná otrava.

Erika Bergerová se najednou rozesmála.

„Zlatíčko, ty jsi v práci vystaven sexuálnímu obtěžování.“

„Ricky, mě to štvě. Nechci té holce za nic na světě ublížit nebo ji uvádět do rozpaků. Ale ona je křehká asi jako kobyla v říji. Skoro začínám mít strach z toho, co se jí vylihne v hlavě.“

„Mikaeli, je do tebe zamilovaná, jen je moc mladá a neví, jak ti to dát najevo.“

„Promiň, ale jsi na omylu. Ta moc dobře ví, jak má co dát najevo. Ale v jejím chování cítím nějakou levárnu a navíc začíná mít vztek, že jsem se nechytíl na vějičku. Nemám nejmenší chuť spustit další lavinu fám o tom, že tu proháním zajíčky jako nadrženej Mick Jagger.“

„Fajn. Chápu to. Takže ona u tebe včera večer zazvonila.“

„S flaškou vína. Říkala, že byla tady ve čtvrti na večírku u jednoho známého“ a pokoušela se předstírat, že se u mě stavila jen náhodou.“

„Cos jí řekl?“

„Nepustil jsem ji dál. Zalhal jsem a řekl jí, že přišla nevhod a že mám doma dámskou návštěvu.“

„A jak to vzala?“

„Měla příšerný vztek, ale vypadla.“

„A co chceš, abych udělala já?“

„*Get her off my back*. V pondělí mám v úmyslu si s ní vážně promluvit. Buď toho nechá, nebo dostane padáka z redakce.“

Erika Bergerová chvilku přemýšlela.

„Ne,“ prohlásila. „Nic jí neříkej. Já s ní promluvim.“

„Nemám jinou volbu.“

„Ona hledá přítele, ne milence.“

„Nevím, co hledá, ale...“

„Mikaeli, kdysi jsem na tom byla stejně jako ona. Promluvim s ní.“

Nils Bjurman o Mikaelu Blomkvistovi slyšel stejně jako všichni ostatní, kteří se během posledního roku dívali na televizi nebo četli večerníky. Mikaela však neznal, a i kdyby ano, nijak by na něj nereagoval. Neměl ani tušení o tom, že existuje spojení mezi redakcí *Milénia* a Lisbeth Salanderovou.

Navíc byl zcela ponořen do vlastních myšlenek a svému okolí nevěnoval pozornost.

Poté, co konečně překonal své intelektuální ochromení, začal analyzovat vlastní situaci a přemýšlet o tom, jak by se měl zachovat, aby zničil Lisbeth Salanderovou.

Vždycky skončil u stejného kamene úrazu.

Lisbeth Salanderová měla k dispozici devadesátiminutové video, které natočila na skrytou kameru a na kterém do všech podrobností zachytila, čeho se na ní Bjurman dopustil. Sám to video viděl. Nedávalo divákovi žádný prostor pro nesprávný výklad. Pokud by se o něm někdy dozvěděly opatrovnícké instituce, nebo ještě hůře, pokud by se dostalo do spárů masmédií, znamenalo by to konec jeho života, kariéry i svobody. Věděl, že za znásilnění,

zneužití osoby v závislém postavení, týrání a těžké ublížení na zdraví by vyinkasoval takových šest let za mřížemi. Horlivý žalobce by dokonce mohl využít jednu část videa pro obvinění z pokusu o vraždu.

Téměř ji udusil, když jí během znásilnění vzrušeně přitiskl polštář na obličej. Kéž by to byl tehdy udělal.

Nepochopili by, že s ním celou dobu jen hrála divadlo. To ona ho vyprovokovala, hrála to na něj těmi svými roztomilými dětskými kukadly a svedla ho tělem, které mohlo patřit dvanáctiletému děvčátku. To ona ho vyprovokovala k tomu, aby ji znásilnil. Byla to její chyba. Nikdy by nepochopili, že to divadelní představení vlastně zrežistrovala ona. Ona to plánovala...

Ať udělá cokoli, musí vycházet z předpokladu, že se toho filmu osobně zmocní a ujistí se, že neexistují žádné kopie. A v tom bylo jádro pudla.

Bjurman nijak nepochyboval o tom, že taková čarodějnice jako Lisbeth Salanderová si během let musela nadělat spoustu nepřátel. A advokát měl jednu velkou výhodu. Na rozdíl od ostatních, kteří na ni z toho či onoho důvodu měli pífkou, měl neomezený přístup ke všem jejím lékařským zprávám, šetřením ze sociálního odboru a psychiatrickým posudkům. Byl jedním z mála lidí ve Švédsku, kteří znali její nejniternější tajemství. Zpráva, kterou obdržel od poručnického soudu poté, co byl pověřen funkcí jejího poručníka, byla krátká a přehledná — sotva patnáct stran, které mu poskytovaly obrázek o jejím dospělém životě; shrnutí diagnóz, k nimž dospěli soudní psychiatři, soudní rozhodnutí o jejím svěření do poručnické péče a finanční revize loňského hospodaření. Bjurman četl zprávu stále dokola. Poté začal systematicky shromažďovat informace o minulosti Lisbeth Salanderové.

Jako advokát byl dobře obeznámen s tím, jak si má počínat, aby si obstaral údaje z veřejných úředních registrů. Jako její poručník bez problémů pronikl do tajemství lékařských zpráv. Byl jedním z mála lidí, kteří si mohli prohlédnout jakýkoli papír, na který si ukázali, pokud se týkal Lisbeth Salanderové.

Přesto trvalo měsíce, než do nejmenších podrobností zrekonstruoval celý její život od nejstarších záznamů ze základní školy přes šetření sociálního úřadu až k policejnímu vyšetřování

a soudním spisům. Osobně vyhledal doktora Jespera H. Lödermana, psychiatra, který v souvislosti s jejími osmnáctými narozeninami navrhoval umístění do ústavní péče. Získal tak základní přehled o názorech druhých. Všichni mu byli nápomocni. Jedna žena ze sociálky ho dokonce pochválila za to, že se takto horlivě angažuje nad rámec běžných povinností, aby se seznámil se všemi aspekty života Lisbeth Salanderové.

Skutečný zlatý důl informací našel v zaprášené krabici u úředníka Vrchního poručnického soudu v podobě dvou vázaných knih se záznamy. Knihy sepsal Bjurmanův předchůdce, advokát Holger Palmgren, který zjevně znal Lisbeth Salanderovou lépe než kdokoli jiný. Palmgren svědomitě zasílal úřadům krátkou každoroční zprávu o své poručence, ale jak Bjurman pochopil, Salanderová neměla ani tušení o tom, že si Palmgren horlivě zapisoval vlastní úvahy ve formě deníkových záznamů. Zjevně to byl jeho vlastní pracovní materiál, který po Palmgrenově infarktu skončil před dvěma lety u Vrchního poručnického soudu, kde se na něj nikdo ani nepodíval.

Palmgrenův obrázek Lisbeth Salanderové byl úplně jiný než ten, který skýtal zprávy z šetření odboru sociální péče. Bjurman tak mohl sledovat Lisbethinu nesnadnou cestu od nezvladatelné pubertáčky k mladé ženě pracující v Milton Security — tuto práci získala díky Palmgrenovým kontaktům. Bjurman si s rostoucím překvapením uvědomoval, že Lisbeth Salanderová nikdy nebyla zaostalá pracovní síla starající se o kopírku a vaření kávy — naopak, vykonávala kvalifikovanou práci soukromého detektiva pro výkonného ředitele firmy Dragana Armanského. Stejně tak bylo zřejmé, že Armanskij s Palmgrenem se znali a tu a tam si o své chráněnce povídali.

Nils Bjurman si uložil jméno Dragana Armanského do paměti. Ze všech lidí, kteří v životě Lisbeth Salanderové nějak figurovali, byli jen dva, kteří v jistém smyslu vystupovali jako její přátelé a pravděpodobně ji považovali za svou chráněnkou. Palmgren už byl z obliga. Jedinou zbývající osobou, představující potencionální hrozbu, byl Armanskij. Bjurman se rozhodl, že se od Armanského bude držet dál a nepůjde za ním.

Palmgrenovy poznámky mu mnohé ozřejmily. Bjurmanovi bylo hned jasné, jak se toho o něm Lisbeth Salanderová mohla tolik dozvědět. Sice mu stále nešlo na rozum, jak přišla na to, že nanejvýš diskrétně navštívil kliniku plastické chirurgie ve Francii, ale většina tajemství obestírajících Lisbeth Salanderovou byla ta tam. Čmouchání v životě druhých bylo jejím povoláním. Když si uvědomil, že Salanderová má přístup k němu do bytu, začal si při svém pátrání počínat opatrně a došlo mu, že přechovávání materiálů doma je krajně nevhodné. Veškerou dokumentaci zabalil do papírové krabice a převezl ji do své chaty u Stallarholmenu, kde trávil stále více času osamělým přemítáním.

Čím více se toho o Lisbeth Salanderové dozvídal, tím více byl přesvědčen o tom, že jde o patologicky narušeného člověka. Bjurman zrudl při pomýšlení na to, jak ho připoutala k jeho vlastní posteli. Byl jí zcela vydán na milost a nemilost a nepochyboval o tom, že by svou pohružku splnila, pokud by ji vyprovokoval.

Chybí jí společenské zábrany. *Je to choromyslný, nebezpečný, zatracený pošuk. Odjištěný ruční granát. Kurva.*

Zpráva Holgera Palmgrena Bjurmanovi také pomohla najít poslední klíč. Palmgren si několikrát zaznamenal nanejvýš osobní poznámky o rozhovorech s Lisbeth Salanderovou. *Dědek bláznivá.* U dvou rozhovorů odkazoval na slova „když se stalo Všechno To Zlé“. Palmgren si tento výraz zjevně vypůjčil od Lisbeth Salanderové, ale nebylo z něj jasné, o co se jedná.

Bjurman si zmateně zaznamenal slova „Všechno To Zlé“. Roky strávené v pěstounské péči? Nějaké zvláštní násilí? Všechno by mělo být zapsáno v obsáhlé dokumentaci, kterou již měl k dispozici.

Bjurman si otevřel zprávu soudního psychiatra, sepsanou v jejích osmnácti letech, a se zájmem si ji popáté či pošesté přečetl. V tomto okamžiku si uvědomil, že v jeho informacích o Lisbeth Salanderové jsou bílá místa.

Měl přehled záznamů ze základní školy, potvrzení, že matka Lisbeth Salanderové není schopna se o ni postarat, zprávy od různých pěstounů, u nichž během puberty pobývala, a psychiatrické vyšetření z doby, kdy jí bylo osmnáct let.

Ve dvanácti letech se muselo stát něco, co způsobilo její šílenství. V jejím životopise existovala i jiná bílá místa.

Bjurman ke svému obrovskému překvapení zjistil, že Lisbeth Salanderová má sestru, dvojče, o níž nebyla v dostupných materiálech ani zmínka. *Můj Bože, tak ony jsou dvě.* Nikde však nenašel žádné informace o tom, co se s její sestrou stalo.

Otec byl neznámý a Bjurman nenalezl vysvětlení, z jakého důvodu se o ni matka nebyla schopna postarat. Bjurman dříve vycházel z předpokladu, že její matka onemocněla a že právě v důsledku této události začaly Lisbethiny pobyty na dětské psychiatrické klinice. Nyní byl přesvědčen o tom, že Lisbeth Salanderové se muselo něco přihodit mezi jejím dvanáctým a třináctým rokem. *Všechno To Zlé.* Nějaké trauma. Z ničeho však nevyčetl, co Všechno To Zlé vlastně bylo.

Ve zprávě soudního psychiatra konečně našel odkaz na chybějící přílohu — na značku policejního spisu datovaného 1991-03-12. Spisová značka byla poznamenána rukou na okraji kopie, kterou horko těžko sehnal na odboru sociální péče. Když si ho chtěl objednat, narazil na překážky. Vyšetřovací spis podléhal utajení. S žádostí se mohl obrátit na vládu.

Nils Bjurman byl zmatený. Skutečnost, že policejní spisy související s dvanáctiletou dívkou podléhaly utajení, nebyla sama o sobě překvapivá — z důvodu zachování integrity jejího soukromí to bylo normální. On je však poručíkem Lisbeth Salanderové, a má tudíž právo vyžádat si jakékoli dokumenty, které se jí týkají. Nemohl pochopit, proč zpráva podléhá takovému stupni utajení, aby se kvůli získání spisu musel obracet s žádostí na vládu.

Bjurman žádost napsal. Vyřízena byla až za dva měsíce a k jeho nelíbenému údivu byla zamítnuta. Nešlo mu do hlavy, jaké dramatické informace mohl patnáct let starý vyšetřovací spis o dvanáctileté dívence obsahovat, když podléhal stejnému stupni utajení jako klíče do sídla premiéra či vlády.

Advokát se vrátil k deníku Holgera Palmgrená, znovu ho četl řádku po řádce a pokoušel se přijít na to, co bylo míněno výrazem Všechno To Zlé. Ale deník mu žádné vodítko neposkytl. Zjevně se jednalo o téma, o němž spolu Holger Palmgren a Lisbeth Salanderová často hovořili, ale Palmgren o něm nikdy nic nenapsal.

Poznámky o Všem Tom Zlém se objevovaly také na konci jeho ob-
sáhlé dokumentace. Možná si o tom Palmgren nestačil nic pozna-
menat a pak dostal infarkt.

Díky tomu se myšlenky advokáta Bjurmana začaly ubírat novým
směrem. Holger Palmgren byl opatrovníkem Lisbeth Salanderové
od jejích třinácti let a v jejích osmnácti letech se stal jejím poruční-
kem. Jinými slovy, Palmgren musel být u toho, když se stalo Všechno
To Zlé a Salanderová byla umístěna do dětské psychiatrické lé-
čebny. S velkou pravděpodobností také věděl, co se tehdy stalo.

Bjurman se opět vydal do archívu poručnického soudu. Tento-
krát nechtěl materiály o Lisbeth Salanderové, ale vyžádal si popis
Palmgrenova úkolu stanoveného na základě rozhodnutí odbo-
ru sociální péče. Obdržená dokumentace ho v prvním okamžiku
zklamala. Dvě stránky stručných informací. Matka Lisbeth Sa-
landerové nebyla schopna dále pečovat o své dcery. Kvůli mimo-
řádným okolnostem bylo nezbytné obě holčičky rozdělit. Kamila
Salanderová byla prostřednictvím odboru sociální péče umístěna
do pěstounské rodiny. Lisbeth Salanderová byla hospitalizována
v dětské psychiatrické léčebně svatého Štěpána. O žádné jiné alter-
nativě nebyla řeč.

Proč? Nabízela se jen záhadná formulace: *Kvůli událostem z 910312
odbor sociální péče rozhodl takto...* Poté opět následoval odkaz na
číslo onoho tajemného nedostupného policejního spisu. Tentokrát
však obsahoval jeden nový detail — jméno vyšetřovatele.

Advokát Nils Bjurman zaraženě zíral na uvedené jméno. To jmé-
no totiž znal. Velmi dobře ho znal.

Díky tomu uviděl věci ve zcela novém světle.

Bjurmanovi trvalo ještě další dva měsíce, než spis pokoutními
oklikami získal. Byl to krátký a stručný vyšetřovací protokol čítá-
jící čtyřicet sedm stran formátu A4 a šedesátistránkový dodatek,
tvořený poznámkami připojenými během dalších šesti let.

Bjurman zprvu nepochopil souvislost.

Poté našel fotografie soudního znalce z oboru lékařství a znovu
zkontroloval jméno.

Můj Bože... to snad nemůže být pravda.

Advokátovi bylo okamžitě jasné, z jakého důvodu byl celý pří-
pad utajen. Nils Bjurman měl v kapse celý jackpot.

Když si pak pozorně pročítal spis řádek po řádku, uvědomil si, že na světě existuje ještě jeden člověk, který má důvod nenávidět Lisbeth Salanderovou stejně vášnivě jako on.

Bjurman nebyl sám.

Měl spojence. Toho nejneskutečnějšího spojence, jakého si uměl představit.

Advokát začal pomalu vymýšlet plán.

Nilse Bjurmana vyrušil z úvah stín, který padl na jeho stůl v Café Hedon. Vzhlédl a spatřil jakéhosi blondatého... *obra*, ano, právě u tohoto výrazu nakonec zůstal. Na zlomek vteřiny se zaklonil a poté se mu opět vrátila rozvaha.

Hleděl na něj více než dvoumetrový muž mohutné tělesné konstrukce. Mimořádně mohutné tělesné konstrukce. Bezpochyby kulturista. Bjurman na jeho těle nezaznamenal sebemenší náznak tuku nebo ochablosti. Z celého obrova zjevu vyzařovala děsivá síla.

Muž měl světlé vlasy nakrátko ostríhané na skráních, krátkou ofinu a oválný, podivně jemný, téměř dětský obličej. Ledově modré oči však jemné nebyly. Na sobě měl černou koženou bundu do pasu, modrou košili, černou kravatu a černé kalhoty. Nakonec si advokát Bjurman povšiml jeho rukou. Muž byl celkově mimořádného vzrůstu, ale ruce měl skutečně obrovské.

„Advokát Bjurman?“

Muž hovořil se zjevným přízvukem, ale hlas měl tak podivně vysoký, že se Bjurman na vteřinu téměř pousmál. Advokát přikývl.

„Dostali jsme váš dopis.“

„Kdo jste? Chtěl jsem se setkat s...“

Muž s obrovskými rukama jeho otázku ignoroval, posadil se proti Bjurmanovi a přerušil ho.

„Namísto něho jsem tu já. Vysvětlete mi, oč vám jde.“

Advokát Nils Bjurman na chvíli zaváhal. Protivila se mu myšlenka, že by vydal sám sebe napospas úplně cizímu člověku. Ale nic jiného mu nezbývalo. Vzpomněl si, že není sám, kdo nenávidí Lisbeth Salanderovou. Šlo o to získat spojence. Tichým hlasem začal muži vysvětlovat svou záležitost.

KAPITOLA 03

Pátek 17. prosince až sobota 18. prosince

Lisbeth Salanderová se vzbudila v sedm hodin ráno, osprchovala se, sešla do recepcce k Freddymu McBainovi a zeptala se, zda je volné nějaké auto, které by si mohla na čtyři dny pronajmout. O deset minut později zaplatila, nastavila sedadlo a zpětné zrcátko, zkusila vůz nastartovat a zkontrolovala, kolik je v nádrži benzínu. Zašla do baru, objednala si k snídani caffè latte a chlebiček se sýrem a koupila si láhev vody na cestu. Během snídaně si čmárala po ubrousku číslice a přemýšlela nad záhadou Pierra de Fermata ($x^3 + y^3 = z^3$).

Těsně po osmé sešel do baru doktor Forbes. Byl čerstvě oholený a měl na sobě tmavý oblek, bílou košili a modrou kravatu. Objednal si vejce s toustem, pomerančový džus a černou kávu. O půl deváté vstal a zamířil k čekajícímu taxíku.

Lisbeth se za ním držela v rozumné vzdálenosti. Doktor Forbes vystoupil z taxíku pod Seascape na začátku The Carenage a vydal se pěšky podél vody. Lisbeth projela kolem něj a zaparkovala vůz uprostřed plážové promenády. Trpělivě čekala, až k ní dojde, a pak se vydala za ním.

V jednu hodinu byla Lisbeth Salanderová zpocená jako myš a měla oteklé nohy. Čtyři hodiny se vláčela ulicemi Saint George's nahoru a dolů. Tempo bylo poklidné, chodila však bez přestávky a spousta prudkých stoupání dala jejím svalům pěkně zabrat. Lisbeth dopíjela poslední kapky minerálky a překvapovala

ji Forbesova energie. Právě když začala přemýšlet o tom, že celé sledování vzdá, zamířil Forbes zničehonic k restauraci The Turtleback. Po deseti minutách vešla Lisbeth za ním a posadila se na verandu. Seděli přesně na stejných místech jako včera a Forbes opět popíjel Coca-Colu a zíral na vodu v přístavu.

Forbes byl jedním z mála lidí na Grenadě, kteří nosili oblek a kravatu. Lisbeth si všimla, že vypadá, jako by mu horko vůbec nevadilo.

Ve tři hodiny přerušil doktor Forbes tok Lisbethiných úvah tím, že zaplatil a odešel. Vydal se pěšky podél The Carenage a skočil do jednoho z minibusů jedoucích na Grand Anse. Lisbeth zaparkovala před hotelem Keys pět minut předtím, než Forbes vystoupil. Odebrala se do svého pokoje, pustila si studenou vodu a naložila se do vany. Necítila nohy. Čelo jí zkrabatily hluboké vrásky.

Po dnešní rozcvičce jí bylo všechno jasné. Doktor Forbes odešel každé ráno z hotelu čerstvě oholený a vyzbrojený svou aktovkou. Celý den promrhal naprostým nicneděláním. Nebyl na Grenadě proto, že by měl v plánu postavit zde novou školu, ale z jakéhosi důvodu chtěl budít zdání, že je tu obchodně.

K čemu takovéhle divadýlko?

Jedinou osobou, před níž měl důvod v této souvislosti něco skrývat, byla jeho manželka, která měla mít pocit, že se její muž v práci celý den nezastaví. Ale proč? Zhatily se snad jeho plány a byl příliš hrdý na to, aby se jí přiznal? Nebo je na Grenadě z úplně jiného důvodu? Čeká tu na něco nebo na někoho?

Lisbeth Salanderová našla na svém hotmailu čtyři e-maily. První přišel od *Plaguea* hodinu po odeslání její zprávy. Vzkaz byl šifrovaný a skládal se ze dvou slov, či spíše z lakonické otázky „Ty žiješ?“ *Plague* se nikdy nepouštěl do dlouhých cituplných výlevů. Na ty si koneckonců nepotrpěla ani Lisbeth.

Další dvě zprávy byly odeslány ve dvě hodiny ráno. První byla od *Plaguea*, který jí poslal šifrované informace o jednom známém z internetu používajícím přezdívku *Bilbo*, který právě pobýval v Texasu a zajímal se o její poptávku. *Plague* připojil *Bilbovu* e-mailovou adresu a PGP klíč. O několik minut později jí onen *Bilbo* napsal z hotmailové adresy. Jeho zpráva byla stručná a obsahovala

pouze sdělení, že jí informace o doktoru Forbesovi zašle během čtyřiaadvaceti hodin.

Čtvrtá zpráva byla také od *Bilba* a byla odeslána pozdě odpoledne. Obsahovala šifrované číslo bankovního účtu a adresu FTP serveru. Lisbeth adresu otevřela a našla tam zazipovaný soubor o velikosti 390 kB, uložila ho a odzipovala. Byla to složka obsahující čtyři obrázky s nízkým rozlišením ve formátu JPG a pět dokumentů v programu Microsoft Word.

Dva z obrázků byly fotografie doktora Forbese, třetí byl pořízen při premiéře jakési divadelní hry a bylo na něm vidět Forbese s manželkou. Na čtvrtém byl doktor Forbes na kazatelně v kostele.

První dokument tvořila jedenáctistránková *Bilbova* zpráva. Druhý dokument se skládal ze čtyřiaosmdesáti stran textu staženého z internetu. Další dva dokumenty byly naskenované výstřižky z místních novin *Austin American-Statesman* převedené programem OCR na text a poslední dokument obsahoval informace o církvi doktora Forbese jménem The Presbyterian Church of Austin South.

Ačkoli Lisbeth Salanderová znala nazpaměť Třetí knihu Mojžíšovu — v předešlém roce se z pracovních důvodů zabývala biblickými tresty —, její znalosti z dějin náboženství byly velmi neurčité. Měla sice vágní povědomí o rozdílech mezi židovskou, presbyteriánskou a katolickou církví včetně toho, že židovská modlitebna se nazývá synagoga. Na krátký okamžik se zděsila, že se bude muset zabývat teologickými podrobnostmi. Pak si uvědomila, že zvyška kašle na to, k jaké církvi doktor Forbes patří.

Doktoru Richardu Forbesovi, občas nazývanému *reverend* Richard Forbes, bylo dvaadvacet let. Podle prezentace na webových stránkách Church of Austin South mělo shromáždění sedm zaměstnanců.

Nejvýše na seznamu byl uveden jakýsi reverend Duncan Clegg, což znamenalo, že je předním představitelem církve. Na fotografii bylo vidět chlapíka v plné síle s rozčepýřenými šedivými vlasy a pečlivě zastřiženou šedou bradkou.

Richard Forbes byl na seznamu uveden jako třetí a zodpovídal za otázky týkající se vzdělávání. U jeho jména byla také v závorce zmíněna nadace *Holy Water Foundation*.

Lisbeth si přečetla úvod k poselství této církve.

Skrze modlitby a díkůvzdání budeme sloužit lidu Austin South tím, že mu nabídneme stabilitu, víru a ideologii naděje, již slouží americká presbyteriánská církev. Jako Kristovi služebníci nabízíme útočiště potřebným a příslib smíření skrze modlitbu a svátost křtu. Radujme se z Kristovy lásky. Naší povinností je zbořit bariéry mezi lidmi a odstranit překážky stojící v cestě pochopení Božího poselství lásky.

Po úvodu okamžitě následovalo číslo bankovního účtu a výzva k tomu, aby lidé svou lásku k Bohu vyjádřili penězi.

Bilbo jí obstaral vynikající stručný životopis Richarda Forbese. Lisbeth z něj vyčetla, že se Forbes narodil v Cedars's Bluff v Nevadě a pracoval tam jako zemědělec, obchodník, učitel, dopisovatel místních novin *New Mexiko* a jako manažer křesťanské rockové skupiny, načež se v jednadvaceti letech stal členem Church of Austin South. Vzděláním byl ekonomický revizor a kromě toho studoval archeologii. Žádný oficiální doktorský titul však *Bilbo* neobjevil.

Ve shromáždění se Forbes seznámil s Geraldinou Knightovou, jedinou dcerou majitele ranče Williama F. Knighta, který byl rovněž jednou z významných osobností v Austin South. Richard a Geraldine se vzali v roce 1997 a poté nabyla církevní kariéra Richarda Forbese rychlých obrátek. Stal se ředitelem nadace Santa Maria, jejímž úkolem bylo „investovat Boží prostředky na vzdělávací projekty mezi potřebnými“.

Forbes byl dvakrát zatčen. Poprvé v roce 1987 ve věku pětadvaceti let, kdy byl obžalován za to, že způsobil vážné zranění v souvislosti s autonehodou. Soud ho zprostil viny. Pokud mohla Lisbeth z novinového výstřižku vyčíst, byl tehdy opravdu nevinný. V roce 1995 byl postaven před soud kvůli zpronevěře prostředků křesťanské rockové skupiny, jíž dělal manažera. I v tomto případě byl zproštěn viny.

V Austinu byl známou osobností a zasedal v místní vzdělávací komisi. Byl členem demokratické strany, pilně se účastnil dobročinných bazarů a shromažďoval prostředky k placení školného pro děti z méně majetných rodin. Misijní činnost Church of Austin South byla z velké části zaměřena na španělskojazyčné rodiny.

V roce 2001 bylo proti Forbesovi vzneseno obvinění za ekonomické nesrovnalosti v souvislosti s nadací Santa Maria. Podle nového článku byl Forbes podezřelý z toho, že vložil do ziskových fondů větší část příjmů, než bylo určeno stanovami. Církev tato nařčení odmítla a v následné debatě stál reverend Clegg zjevně na Forbesově straně. Nebyla proti němu vznesena žádná žaloba a audit nenašel nic, co by stálo za zmínku.

Lisbeth dlouho přemýšlela nad zprávou týkající se Forbesovy soukromé ekonomické situace. Jeho roční příjem činil šedesát tisíc dolarů, což bylo možné považovat za stálý plat, ale žádné soukromé zdroje neměl. Za hospodářskou stabilitu rodiny zodpovídala Geraldine Forbesová. V roce 2002 jí zemřel otec. Dcera se stala jedinou dědičkou majetku v hodnotě téměř čtyřiceti milionů dolarů. Manželství bylo bezdětné.

Richard Forbes tak byl závislý na své ženě. Lisbeth sraštila obočí. To rozhodně nebyla šťastná výchozí pozice pro týrání manželky.

Lisbeth se připojila k internetu a poslala krátkou šifrovanou zprávu *Bilbovi*, v níž mu děkovala za zaslání informace. Také předvedla na číslo *Bilbova* účtu částku pět set dolarů.

Vyšla na balkon a opřela se o zábradlí. Slunce se chýlilo k západu. Korunami palem u zdi podél pláže cloumal stále silnější vítr. Grenada se nacházela na okraji Mathildy.

Lisbeth se zařídila podle rady Elly Carmichaelové a sbalila si do nylonové tašky počítač, *Dimensions in Mathematics*, pár osobních věcí a náhradní oblečení. Tašku postavila k posteli. Poté sešla do baru a objednala si k večeři rybu a láhev Caribu.

Jedinou pozoruhodnou událostí bylo to, že doktor Forbes, převlečený do sportovních bot, tenisového trička a krátkých kalhot, se u baru Elly Carmichaelové zvědavě vyptával na Mathildu. Nezdálo se, že by z ní měl strach. Na krku měl křížek na zlatém řetízku a vypadal čile a přitažlivě.

Lisbeth Salanderová byla po celodenním bezútešném chození po Saint George's naprosto vyřízená. Odpoledne se krátce prošla, ale foukal silný víchř a zjevně se ochladilo. Lisbeth se vrátila do pokoje a už o deváté si vlezla do postele. Oknem cloumal vítr. Chtěla si chvíli číst, ale téměř okamžitě usnula.